

Η συγκέντρωση αρχίζει και όλα είναι συνειδητά

από Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Ξεσηκώθηκαν πάλι. Αυτές οι εφιαλτικές λέξεις ηχούν από σήμερα στους διαδρόμους των γραφείων της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης, στα υπόγεια της ΚΥΠ, στο Δημαρχιακό Μέγαρο Αθηνών και όπου αλλού επεξεργάζονται τη στρατηγική του δόγματος του νόμου και της τάξης. Χιλιάδες νέοι έδωσαν το παρόν στη μεγάλη πορεία αντίστασης και αλληλεγγύης χθες στα Προπύλαια, ξεπερνώντας κάθε προσδοκία προσέλευσης και μαζικότητας. Πάνω από 5000 χιλιάδες, στην πλειοψηφία τους νέοι άνθρωποι, διαδήλωσαν την άρνησή τους να παραδώσουν τα δικαιώματά τους στο κράτος, να αναθέσουν τη ζωή τους στους άλλους.

Είμαστε εδώ. Σε μια πορεία συνείδησης και ευθύνης σε μια πορεία από αυτές που προαναγγέλλουν το μέλλον. Το κίνημα αντίστασης ανανεωμένο με ευρεία κοινωνική συμμετοχή και απεύθυνση έβαλε τις βάσεις μιας μοναδικής πολιτικής και κοινωνικής αντιπολίτευση στο υπάρχον. Κανείς πλέον δεν μπορεί να εξαιρέσει και να καταστείλει το αντιεξουσιαστικό κίνημα το οποίο κρατά χρόνια τώρα ζωντανή τη φλόγα της αντίστασης ενάντια σε κάθε προσπάθεια της εξουσίας να περιορίσει το χώρο και το χρόνο της κοινωνίας των καταπιεσμένων. Μια πορεία συνείδησης που δεν ήταν δυνατόν να προβοκαριστεί. Η αστυνομία απύσασα και όλα κύλησαν με τη ροή ενός κινήματος επιθυμίας και ανάγκης. Ακόμα μεγαλύτερο κοινωνικό μέτωπο ενάντια στην καταστολή.

Μπορούμε. Η αρχή έγινε, η αντίσταση συνεχίζεται.

Η Ρένα δεν φταίει – Ο Καπιταλισμός φταίει!

ανακοίνωση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για τις τελευταίες εξελίξεις στο μέτωπο της διαχείρισης των απορριμάτων

Η χωματερή της Φυλής κλείνει προεκλογικά και ανοίγει μετεκλογικά. Ναι, αλλά η Ρένα Δούρου έκανε κάτι το απρόβλεπτο. Μέρους πριν παραδώσει την εξουσία της, κάλεσε την Εκτελεστική Επιτροπή (ΕΕ) του Ειδικού Διαβαθμιδικού Συνδέσμου Νομού Αττικής (ΕΔΣΝΑ) την Πέμπτη 1 Αυγούστου και αποφάσισαν την επέκταση του ΧΥΤΑ της Φυλής αλλά και την ιδιωτικοποίησή της. Οι διαγωνισμοί κοινοποιήθηκαν και τα κερδοσκοπικά λαγωνικά είναι έτοιμα να βουτήξουν στα σκουπίδια. Με άλλα λόγια, ο Πατούλης θα βρεθεί στο προσκήνιο σε μια βελούδινη διαδοχή. Αναμένουμε την προβλέψιμη καινούργια αισθητική. Τη λυματολάσπη μέσα και επίχρυσες γιρλάντες στην είσοδο της χωματερής της Φυλής. Βέβαια προϊόντα της Ρένας στον Πατούλη είναι και το λατομείο του Μουσαμά και καλά για ΧΥΤ, μη και δεν χωράνε στη Φυλή μετά την επέκταση.

Κατ' αρχάς, τις επιπτώσεις των κρατικών και εταιρικών σχεδιασμών τις υφίστανται εδώ και χρόνια οι κάτοικοι της δυτικής Αττικής, μιας περιοχής βιομηχανικά και περιβαλλοντικά κορεσμένης, που από το 1965 φιλοξενεί τη χωματερή των Λιοσίων. Η χωματερή αυτή υποτίθεται ότι έχει αναστείλει τη λειτουργία της από το 2006 αλλά σε έλεγχο, που πραγματοποιήθηκε το 2008, διαπιστώθηκε ότι συνεχίζονταν οι αποθέσεις στερεών αποβλήτων ακόμη και σε αποκαταστημένα τμήματά της, ενώ στο χώρο υπήρχαν απορρίμματα που δεν ήταν καλυμμένα με χώμα, έντονη δυσοσμία, διάσπαρτες μικροποσότητες αποβλήτων και συνεχής ροή υγρών αποβλήτων που κατέληγαν σε παρακείμενο ρέμα.

Πέρα από τα οικιακά απόβλητα η χωματερή δέχεται και (με απόφαση του ΣτΕ) θα συνεχίσει να δέχεται μέρος της

λυματολόσσης της Ψυττάλειας. Ας σημειωθεί ότι ενώ στο σχεδιασμό του έργου προβλεπόταν τέτοια εγκατάσταση στην Ψυτάλλεια, προκρίθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ η μεταφορά και η εναπόθεση της λυματολόσσης στο ΧΥΤΑ Ν. Λιοσίων λόγω των εσόδων που απέφερε η μεταφορά αυτής στο δήμο, στον Ενιαίο Σύνδεσμο Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής (ΕΣΔΚΝΑ) και στις εταιρείες μεταφοράς.

Επιπλέον στο ΧΥΤΑ υπάρχει υποδομή για την κάυση μολυσματικών ιατρικών αποβλήτων. Ωστόσο παρά την υποχρέωση της ανάδοχου εταιρίας να διαχειρίζεται τις παραγόμενες τέφρες, αυτές αποθηκεύονται σε παρακείμενο χώρο στεγασμένο στον ΧΥΤΑ Δυτικής Αττικής, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο την υγεία των εργαζομένων στο ΧΥΤΑ και των κατοίκων των πέριξ περιοχών.

Σε παρακείμενη περιοχή, με συνοπτικές διαδικασίες λόγω υπερκορεσμού του ΧΥΤΑ Λιοσίων, κατασκευάστηκε και λειτουργεί από 2008 το ΧΥΤΑ Φυλής. Από την πρώτη όμως μέρα λειτουργίας του διαπιστώθηκε ότι το ΧΥΤΑ δεν πληρεί ούτε καν τις προϋποθέσεις της εγχώριας και της Κοινοτικής νομοθεσίας (ακάλυπτα ή μη πλήρως καλυμμένα απορρίμματα, δεν υπάρχει αντιπλημμυρική τάφος, διαρροή υγρών αποβλήτων στο έδαφος), με αποτέλεσμα η χώρα να παραπέμπεται στο Ευρωπαϊκό δικαστήριο και να απειλείται με κλείσιμο του ΧΥΤΑ, επιβολή προστίμων καθώς και με επιστροφή των ευρωπαϊκών κονδυλίων που διατέθηκαν για την κατασκευή και ανέρχονται στο 75% του κόστους.

Εκτός όμως από τη δυτική Αττική το κόστος της ανεύθυνης αυτής πολιτικής πληρώνουν επίσης οι κάτοικοι που αντιδρούν στη δημιουργία αντίστοιχων –πολλά υποσχόμενων και επί της ουσίας καταστροφικών– μονάδων (εγκαταστάσεις μηχανικής ανακύκλωσης, βιολογικής ξήρανσης και ΧΥΤΑ, κομποστοποίησης προδιαλεγμένου υλικού) στην περιοχή τους. Το έχουν πληρώσει με ζωές, με τραυματισμούς, ποινικές διώξεις, πρωτοφανή καταστολή και στοχοποίησή τους ως υπαιτίων της αδιέξοδης σημερινής κατάστασης.

Εντούτοις, από τη Λευκίμμη της Κέρκυρας και το Γραμματικό της

Αττικής μέχρι το Ελληνικό των Ιωαννίνων οι τοπικές κοινωνίες σε όλη την Ελλάδα απειθαρχούσαν και απειθαρχούν στις κεντρικές αποφάσεις, που έχουν ως κύριο κριτήριο την κερδοσκοπία κάποιων μέσα από το πρόβλημα των σκουπιδιών, λεηλατώντας και υποβαθμίζοντας τις ζωές μας και το φυσικό περιβάλλον. Είναι αναγκαίος και ώριμος πλέον ο συντονισμός μεταξύ όλων αυτών των τοπικών κοινωνιών, που μοιράζονται τις ίδιες εμπειρίες αγώνα, ώστε να βγουν από τη θέση του θύματος των κρατικών πολιτικών και να αναδείξουν με κοινές θέσεις αγώνα τη δίκαιη και χρηστή πρόληψη και διαχείριση των απορριμμάτων ως κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Μαζί με τους Κερατιώτες και τους λοιπούς αγωνιζόμενους κατοίκους της Λαυρεωτικής στεκόμαστε και όλοι εμείς οι κάτοικοι του λεκανοπεδίου, που δεν θεωρούμε το πρόβλημα των σκουπιδιών τοπικό και δεν δεχόμαστε να γίνονται περιοχές της Αττικής ο σκουπιδόλακος της Αθήνας και μάλιστα με αντιδραστικά κοινωνικά – ταξικά κριτήρια.

Για μία Εναλλακτική, από τα κάτω Διαχείριση των Σκουπιδιών μας

Όπως φαίνεται από τα παραπάνω, παρά την οργανωμένη προσπάθεια της πολιτείας να μας πείσει ότι το πρόβλημα έγκειται στην έλλειψη υποδομών και στην καθυστέρηση κατασκευής τους, φαίνεται ξεκάθαρα ότι ουσιαστικά το πρόβλημα είναι η διαφθορά των εμπλεκόμενων φορέων κι η αδυναμία άσκησης κοινωνικού ελέγχου, καθώς εγκαταστάσεις τέτοιου μεγέθους χωροθετούνται αναγκαστικά εκτός πόλεων και μακριά από τα βλέμματα των δημοτών. Άρα μια πιο ρεαλιστική προσέγγιση καταρχάς θα πρότεινε τον καταμερισμό του φόρτου ανά περιοχή με μικρότερες, φθηνότερες κι ευκολότερα διαχειρίσιμες εγκαταστάσεις εντός των πόλεων. Επιπλέον καθώς είναι κοινός τόπος πλέον ότι η παραγωγή σκουπιδιών δεν είναι σε καμιά περίπτωση ανέξοδη, θα πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην πρόληψη, την επαναχρησιμοποίηση και γενικότερα στον περιορισμό των σκουπιδιών.

Δευτερευόντως, θα πρέπει να ανακτώνται τα υλικά που μπορούν να επαναχρησιμοποιηθούν και δεδομένου ότι αυτό πραγματοποιείται ευκολότερα από αυτόν που τα δημιουργεί η διαλογή πρέπει να γίνεται στην πηγή. Τέλος η διαχείριση των απορριμμάτων ως

κοινωνικό αγαθό δεν μπορεί να ελέγχεται από ιδιωτικά συμφέροντα καθώς και τα όποια οφέλη από τα ανακτήσιμα υλικά θα πρέπει να επιστρέφονται στην κοινωνία. Με αυτό τον τρόπο ο όγκος των απορριμμάτων που χρειάζονται να θαφτούν μειώνεται δραστικά (έως 90%).

* Διαλογή – Διαχωρισμός στην πηγή * Επαναχρησιμοποίηση * Ανακύκλωση

* Κομποστοποίηση

* Κοινωνικός, εργατικός έλεγχος στο παραγόμενο προϊόν * Κοινωνική συμμετοχή στη διανομή * Άμεση δράση με Άμεση δημοκρατία

–ΚΑΝΕΝΑ ΧΥΤΑ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ–

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Πηγή www.antiauthoritarian.gr :

Η Ρένα δεν φταίει – ο Καπιταλισμός φταίει!

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την απελευθέρωση του δολοφόνου Κορκονέα

Χθες, Τετάρτη 31-7 ο κόσμος ανταποκρίθηκε στο ενωτικό κάλεσμα της “Πρωτοβουλίας ενάντια στη Λήθη” να συγκεντρωθεί στο σημείο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, διαμαρτυρόμενος για την απελευθέρωση του δολοφόνου μπάτσου Κορκονέα. Έγινε διαδήλωση με συμμετοχή άνω των χιλίων ατόμων, η οποία κατέληξε

πάλι στο σημείο της δολοφονίας και στη συνέχεια έρχονταν κόσμος μέχρι αργά το βράδυ. Ήταν μια πρώτη κίνηση αντίστασης.

Το κράτος και η κυβέρνηση ετοιμάζουν τα όπλα τους για να επιτεθούν ξανά στην κοινωνία. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια προαναγγελλόμενη επίθεση από τους νέους διαχειριστές της εξουσίας, επίθεση διαμέσου κατασταλτικών θεσμίσεων αλλά και αστυνομικών. Οι νέοι διαχειριστές της εξουσίας είχαν και έχουν στον πυρήνα της ιδεολογίας τους την καταστολή αλλά φροντίζουν να την νομιμοποιούν διαμέσου του θεσμού της δικαιοσύνης. Η ωμή διαχειρισσιμότητα και κυβερνησιμότητα και η συγκεντροποίηση της εξουσίας, δημιουργούν μια κρατική οντότητα ολοκληρωτική. Η σιγή νεκροταφείου είναι προϋπόθεση για την απόλυτη κυριαρχία του σύγχρονου Λεβιάθαν.

Όμως λογαριάζουν χωρίς την εξεγερμένη αξιοπρέπεια, χωρίς την κοινωνία.

Απευθυνόμαστε προς όλες τις κοινωνικές δυνάμεις για συμμετοχή στην αντίσταση στην καταστολή και στο κράτος για να μην περάσει ο εφιάλτης του δεσποτισμού.

Με ενότητα προχωράμε:

ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ,

ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ,

ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ και ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ,

ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΕΞΟΡΥΞΕΩΝ,

ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ

ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΑ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

**4ο ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ,
Γιάννενα 2018 (22-24 Ιούνη,
Θεατράκι Σκάλας)**

4ο ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Παρασκευή
22/6

**Εξορύξεις
Πετρελαίου
& Φράγματα
“Η ενεργειακή
ληηλασία
της Πίνδου”**

Τάσος Κεφαλάς
(δίκτυο Μεσοχώρα-
Αχελώος SOS)

Ανοιχτή Συνέλευση
στα Γιάννενα

Πρωτοβουλία
“Σώστε την Ήπειρο”

έναρξη 19:30

Ρεμπέτικο Γλέντι

(Σταματία Δόση
Ορφέας Τσακτοίρας
Μάριος Τούμπας)

έναρξη 23:00

Σάββατο
23/6

**Κοινωνικός
Αντιφασισμός
& η δίκη
της Χ.Α.**

Ελευθερία Τομπατζόγλου
(δικηγόρος πολιτικής αγωγής
στη δίκη της Χ.Α)

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος
Φαβέλα

έναρξη 19:00

live με:
Wasteland
Φ.Α.Κ.Α.

Στο Σπίτι του Μάγου

έναρξη 22:00

Κυριακή
24/6

**Η κατασκευή
του εσωτερικού
εχθρού
& ο ρόλος
των Μ.Μ.Ε.**

Λουκάς Σταμέλλος
(omniatv)

έναρξη 19:30

PARTY

έναρξη 23:00

στο χώρο του φεστιβάλ
θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο
από τις 17:00 μ.μ

ΙΟΥΝΗΣ 2018

ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΣΚΑΛΑΣ

Χειρονομία - Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ο κόσμος αλλάζει όπως και να χει, και το θέμα είναι αν θα

συμμετέχουμε στην αλλαγή αυτή ενεργητικά με σκοπό την ελευθερία.

Στη σημερινή καταιγιστική πραγματικότητα της εμπορευματοποίησης της καθημερινότητας, του νεοφιλελεύθερου «ο καθένας για τον εαυτό του», της επανεμφάνισης της τρομοκρατίας του νεοφασιστικού λόγου και του εθνικισμού, του επαναλαμβανόμενου θεάματος, προτάσσουμε την συλλογική συμμετοχή και συναπόφαση της άμεσης δημοκρατίας, την ισότητα, την αλληλεγγύη και την αυτονομία ως αξίες για μια συνολική αλλαγή των όρων ζωής μας .

Σ 'αυτή την πραγματικότητα θεωρούμε τη διοργάνωση του αντιεξουσιαστικού φεστιβάλ, αφορμή για να δημιουργήσουμε από κοινού τρόπους πραγμάτωσης ενός κόσμου αυτόνομης πράξης, απόφασης και ελεύθερης συνύπαρξης, ημέρες για να διευρύνουμε την ελευθερία μας, μέρες επικοινωνίας. Όταν κράτος και αγορά παρεμβαίνουν όλο και πιο επιθετικά στα πιο προσωπικά και κεντρικά ζητήματα της καθημερινότητας μας, οι έξοδοι που θα βρούμε απ' αυτά οφείλουν να 'ναι συνολικές και συλλογικές.

Σήμερα που οι αλήθειες κατασκευάζονται κατά πολιτική βούληση, όπου τα εθνικιστικά συλλαλητήρια της Μακεδονίας μεγεθύνονται ώστε να έχουν όσο κόσμο αποφασίσουν οι ειδήσεις των 9, όπου το ζήτημα των εξορύξεων πετρελαίων που θα ξεκινήσουν σ' όλη τη χώρα ελάχιστα έχει ακουστεί, όπου περιβάλλον και κοινωνίες απειλούνται από την υπόσχεση της «ανάπτυξης» ενώ η προσοχή των θεατών είναι στραμμένη αλλού, βλέπουμε να δημιουργούνται εγχειρήματα και δομές ανεξάρτητης ενημέρωσης, βλέπουμε κινήματα αυτοοργάνωσης και κοινωνικού ελέγχου γύρω από την εκπαίδευση, το περιβάλλον, την εργασία, την πόλη και το δημόσιο χώρο.

Ένα από τα κεντρικά πολιτικά επίδικα αυτή τη στιγμή είναι ο νέος ενεργειακός σχεδιασμός που περιλαμβάνει ιδιωτικοποιήσεις της ΔΕΗ, συνέχιση των φαραωνικών φραγμάτων όπως αυτό στη Μεσοχώρα στον άνω ρου του Αχελώου, εξορύξεις υδρογονανθράκων από πετρελαϊκές πολυεθνικές. Την Παρασκευή 22/6 θα

συζητήσουμε για όλα αυτά, με αιχμή τις εξορύξεις στην Ήπειρο στην εκδήλωση με τίτλο «Εξορύξεις Πετρελαίου και Φράγματα : Η ενεργειακή λεηλασία της Ηπείρου». Την κουβέντα θα ανοίξουν ομιλητές από την Πρωτοβουλία «Σώστε την Ήπειρο» και την «Ανοιχτή συνέλευση στα Γιάννενα» και θα συνεχίσει ο Τάσος Κεφαλάς από το δίκτυο Μεσοχώρα-Αχελώος SOS.

Ταυτόχρονα, η δίκη του νεοναζιστικού μορφώματος της Χρυσής Αυγής διανύει τον τρίτο χρόνο της ενώ οι επιθέσεις των φασιστών δεν έχουν σταματήσει σε ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και καταλήψεις. Πρόσφατα παραδείγματα αυτό της Φαβέλας, στον Πειραιά και το κάψιμο της Libertatia στη Θεσσαλονίκη. Το Σάββατο 23/6 συνομιλούμε με την Ελευθερία Τομπατζόγλου δικηγόρο πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χ.Α. και με μέλος του ΕΚΧ Φαβέλα στην εκδήλωση με τίτλο «Κοινωνικός Αντιφασισμός και η δίκη της Χ.Α» για την υπεράσπιση του δημόσιου χώρου και της ανθρώπινης ισότητας κι αξιοπρέπειας από το σκοταδισμό και το μίσος προς το άλλο .

Τέλος την Κυριακή 24/6 με τον Λουκά Σταμέλλο από το δημοσιογραφικό εγχείρημα του omniatv θα συζητήσουμε για το σημερινό ρόλο των ΜΜΕ στη δημιουργία του εσωτερικού εχθρού και για την στοχευμένη καταστολή από τη μεριά της εξουσίας . Στο τέλος των εισηγήσεων όλων των ημερών θα υπάρξει χρόνος για διάλογο.

Διοργανώνουμε το αντιεξουσιαστικό φεστιβάλ με ισότιμη συμμετοχή, χωρίς χορηγούς, έξω από τις λογικές ανάθεσης και ιεραρχίας των κομματικών γραφείων και των εταιρικών λόμπυ. Δημιουργούμε χώρους ισότιμης συναπόφασης, ελευθερίας στις γειτονιές, στις πόλεις μας.

Ενάντια στην κρατική/ιδιωτική διαχείριση, αγώνας για την άμεση δημοκρατία, την κοινωνική χειραφέτηση.

Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Πρόγραμμα Φεστιβάλ:

Παρασκευή 22/6

εκδήλωση/συζήτηση:

Εξορύξεις Πετρελαίου & Φράγματα: «Η ενεργειακή λεηλασία της Πίνδου»

Τάσος Κεφαλάς (Μεσοχώρα – Αχελώος SOS)

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα

Πρωτοβουλία «Σώστε την Ήπειρο»

έναρξη στις 19:00

Ρεμπέτικο Γλέντι

(Σταματία Δόση, Μάριος Τούμπας, Ορφέας Τσακτοίρας)

έναρξη στις 23:00

Σάββατο 23/6

εκδήλωση/συζήτηση:

Κοινωνικός Αντιφασισμός & η δίκη της Χ.Α.

Ελευθερία Τομπατζόγλου (δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη της Χ.Α)

ΕΚΧ Φαβέλα

έναρξη στις 19:30

συναυλία με:

Φ.Α.Κ.Α.

Norma

Lost Bodies

Στο Σπίτι του Μάγου

έναρξη στις 22:00

Κυριακή 24/6

εκδήλωση/συζήτηση:

Η κατασκευή του εσωτερικού εχθρού & ο ρόλος των Μ.Μ.Ε

Λουκάς Σταμέλλος (omniatv)

έναρξη στις 19:30

party

έναρξη στις 23:00

*στο χώρο του φεστιβάλ θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο από τις 17:00 και τις τρεις ημέρες

Μακεδονία και Εθνικισμός

*για το μακεδονικό ζήτημα...**

Το ζήτημα που έχει προκύψει από τις αρχές του 1990 για την ονομασία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας και απασχολεί την ελληνική κοινωνία ως σήμερα είναι πολύ πιο βαθύ από όσο εμφανίζεται και σίγουρα ιδιαίτερα σημαντικό για όσους και όσες από εμάς συμμετέχουν στο λεγόμενο ριζοσπαστικό, επαναστατικό, ανταγωνιστικό ή όπως αλλιώς κίνημα. Και είναι σημαντικό για τρεις κυρίως λόγους. Πρώτον, το μακεδονικό ζήτημα με όλες του τις προεκτάσεις είναι βασικός άξονας συγκρότησης του ελληνικού εθνικισμού και του κράτους του. Δεύτερον, υπάρχει το πολύ συγκεκριμένο επίδικο ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας στην ελληνική επικράτεια. Τρίτον, απλά και μόνο το γεγονός ότι αυτή η υπόθεση αφορά πλειοψηφικά την ελληνική κοινωνία, η οποία ήδη έχει πάρει θέση, αναδεικνύεται σε δείκτη ωριμότητας και υπευθυνότητας αυτού του κινήματος να πάρει και αυτό θέση δημόσια.

Το Μακεδονικό Ζήτημα ως Βασικός Άξονας Συγκρότησης του Ελληνικού Εθνικισμού

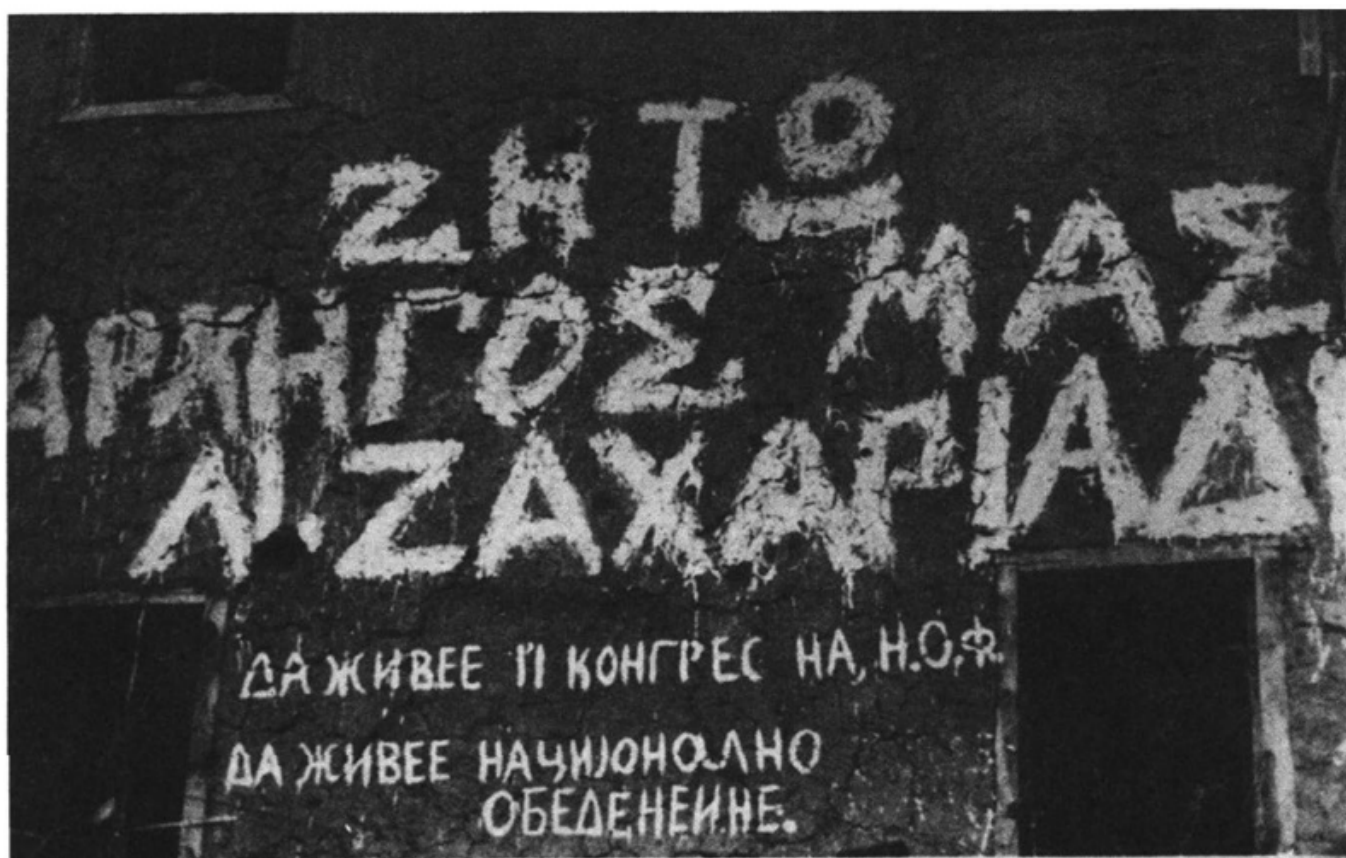
Για να κατανοήσουμε την εθνικιστική στάση της ελληνικής

κοινωνίας πρέπει να αντιληφθούμε ότι στην Ελλάδα, όπως και σε όλη τη Βαλκανική, κύριο φαντασιακό αυτοπαράστασης της κοινωνίας αποτέλεσε και αποτελεί η ιδέα του έθνους στη ρομαντική της εκδοχή, ελλείπει ιδιαίτερης σχέσης με το κίνημα του Διαφωτισμού. Αντίθετα με τον πολιτικό εθνικισμό που αναδύθηκε στην αμερικάνικη και γαλλική επανάσταση, όπου το έθνος συγκροτήθηκε στη βάση πολιτικών σωμάτων ισότιμων πολιτών που δημιούργησαν το σύνταγμά τους ή εναντιώθηκαν στον βασιλιά που δρούσε ενάντια στα συμφέροντά τους, ο ρομαντικός εθνικισμός επικαλείται το αίμα, το αρχέγονο της καταγωγής και της γλώσσας και το ένδοξο παρελθόν.

Στην περίπτωση της Ελλάδας πρέπει να προσθέσουμε και τη συνύφανση της ορθοδοξίας στον εθνικό μύθο, η οποία ακόμη και σήμερα πηγαίνει χέρι-χέρι με το ελληνικό κράτος και τον εθνικισμό. Χαρακτηριστικό του ρομαντικού εθνικισμού είναι ότι αποκρύπτει την ιστορικότητα της δημιουργίας του εκάστοτε έθνους και δημιουργεί την πεποίθηση ότι το συγκεκριμένο έθνος υπήρχε ανέκαθεν. Αυτό το πλαίσιο συγκροτεί ένα βαθιά υπερβατικό και ετερόνομο θεμέλιο θέσμισης της κοινωνίας. Η εθνικιστική κοινωνία φαντάζει σαν ένας εκτεταμένος ιδιόκοσμος, φαντάζεται δηλαδή τον εαυτό της, σαν να είναι το κέντρο του κόσμου και της ιστορίας, να βάλλεται από κάθε κατεύθυνση και φυσικά εχθρεύεται ο,τιδήποτε απειλεί αυτήν την τάξη πραγμάτων. Και ό,τι δεν μπορεί να το αφομοιώσει, φυσικά προσπαθεί να το εξολοθρεύσει.

Γι' αυτό και τα τυπικά επιχειρήματα κάποιας Ελληνίδας ή κάποιου Έλληνα εναντίον της συνταγματικής ονομασίας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι ότι "ο Μέγας Αλέξανδρος μίλαγε ελληνικά, όχι βουλγάρικα" ή ότι "τη Μακεδονία την κατοικούσαν από τα αρχαία χρόνια οι Έλληνες", γι' αυτό και η συγκάλυψη ή και άρνηση ακόμα ύπαρξης της μακεδονικής μειονότητας και της καταπίεσής της. Αν και **υπάρχει μια τάση "υποβίβασης" του ζητήματος σε ιστορικό από πολιτικό**, αναγκαία είναι η ιστορική αναφορά και στα εγκλήματα του ελληνικού κράτους στην προσπάθειά του να δημιουργήσει το ελληνικό έθνος.

(Να σημειώσουμε ότι το ζήτημα δεν είναι ιστορικό, πόσο μάλλον γεωγραφικό όπως παρουσιάζεται, γιατί τότε το μόνο που θα αρκούσε για την επίλυσή του θα ήταν ένα καλό βιβλίο ιστορίας, αλλά ούτως ή άλλως τέτοια υπάρχουν αρκετά). Το ελληνικό κράτος από τη στιγμή της ίδρυσής του προβάλλει το αίτημα ότι ο ιστορικός του ρόλος, να συμπεριλάβει στην έκτασή του το σύνολο του ιστορικού ελληνισμού, μένει ανικανοποίητος. Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα. Σε αυτές τις περιοχές που διεκδικεί το ελληνικό κράτος κατοικούν και άλλοι άνθρωποι οι οποίοι δύσκολα μπορούν να χαρακτηριστούν “Έλληνες” αφού είναι Αρβανίτες, Βλάχοι, Μουσουλμάνοι (Τούρκοι δηλαδή), Σλάβοι, Βούλγαροι και διάφορες άλλες εθνοτικές ομάδες.

*Στην τελευταία φάση του Εμφυλίου, επί 22.000 ανταρτών οι 14.000 ήταν Σλαβομακεδόνες. Στο Βίτσι τα συνθήματα γράφονταν και στις δύο γλώσσες.
(Φωτογραφία Γενικής Γραμματείας Τύπου και Πληροφοριών).*

Στη γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας όμως υπάρχουν ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα και άνθρωποι που αυτοπροσδιορίζονται

εθνικά ως “Μακεδόνες”. Το 1893 ιδρύεται η ΕΜΕΟ με πρόγραμμα την ανεξαρτητοποίηση του μακεδονικού κράτους και τη δημιουργία μιας βαλκανικής ομοσπονδίας. Κορύφωση αυτής της κίνησης ήταν η εξέγερση του Ίλιντεν το 1903, η οποία καταπνίχτηκε στο αίμα από τον Σουλτάνο. Μετά την αποτυχημένη απόπειρα του 1897, όταν ο ελληνικός στρατός νικήθηκε κατά κράτος από τον οθωμανικό, το ελληνικό κράτος προετοιμάζει ξανά την επέλασή του προς το Βορρά. Στέλνει στην περιοχή της Μακεδονίας παραστρατιωτικές ομάδες γνωστές ως “Μακεδονομάχους” με σκοπό τον προσεταιρισμό του ορθόδοξου πληθυσμού και την εκτόπιση του βουλγαρικού και του μουσουλμανικού στοιχείου από την περιοχή. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι Μακεδονομάχοι έχουν μείνει στην εθνική μυθολογία ως ήρωες που πολέμησαν έναν άνισο πόλεμο, ενώ στην πραγματικότητα αυτό που έκαναν ήταν ό,τι κάνει κάθε στρατός: φόνους, βιασμούς, εμπρησμούς, καταστροφές.

Με τους βαλκανικούς πολέμους του 1912-13 το μεγαλύτερο μέρος της Μακεδονίας πηγαίνει στο ελληνικό κράτος, ένα στο σερβικό και ένα στο βουλγάρο. Το πρόβλημα όμως παρέμενε το ίδιο. Στο μεγαλύτερο μέρος της η Μακεδονία δεν ήταν ελληνική!

Χαρακτηριστική είναι η φράση του Χ. Τρικούπη: “Όταν έλθει ο μέγας πόλεμος η Μακεδονία θα γίνει Ελληνική ή Βουλγαρική κατά τον νικήσαντα. Αν τη λάβωσιν οι Βούλγαροι θα εκσλαβίσωσι τον πληθυσμόν. Αν ημείς την λάβομεν, θα τους κάνομεν όλους Έλληνες μέχρι της Ανατολικής Ρωμυλίας”.

Σύμφωνα με στοιχεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, πριν από τον πόλεμο μόνο το 10% περίπου του πληθυσμού αποτελείτο από ελληνόφωνες Μακεδόνες, ενώ το 40% αποτελείτο από σλαβόφωνες Μακεδόνες και το υπόλοιπο 40% από Μουσουλμάνους Μακεδόνες. Σχετικά ολιγάριθμα πληθυσμιακά στοιχεία της Μακεδονίας αποτελούσαν οι λατινόφωνοι Βλάχοι, οι Αλβανοί, οι Εβραίοι και οι Τσιγγάνοι. Πλειοψηφικό στοιχείο αποτελούσαν οι Εβραίοι μόνο στην πόλη της Θεσσαλονίκης. Από την κατάκτηση και έπειτα όμως εκτοπίζονται χιλιάδες εξαρχικοί Μακεδόνες και Μουσουλμάνοι και στη θέση τους εγκαθίστανται Έλληνες πρόσφυγες.

Αν και το ελληνικό κράτος σήμερα δεν δέχεται επίσημα την **ύπαρξη μακεδονικής μειονότητας** στην επικράτειά του, τότε γνώριζε καλά ότι υπήρχε. Από το πλήθος αποδεικτικών στοιχείων χαρακτηριστικότερο είναι η έκδοση του (σλαβο)μακεδονικού αλφαβηταρίου ABECEDAR το 1925. Με βασικό άξονα την ομογενοποίηση της περιοχής από το 1926 αρχίζει η συστηματική εθνοκάθαρση των (σλαβο)μακεδόνων από το ελληνικό κράτος με το κλείσιμο των σχολείων τους, την απαγόρευση χρήσης της γλώσσας τους ακόμη και στον ιδιωτικό τους χώρο, με δημόσιες τελετές αποκήρυξης της γλώσσας τους, με αλλαγές τοπωνυμίων και ονομάτων με φυλακίσεις και βασανισμούς.

Ο δεύτερος γύρος εθνοκάθαρσης της περιοχής από τους (σλαβο)μακεδόνες συντελείται μετά από το τέλος του εμφυλίου πολέμου και την ήττα του ΔΣΕ. Τότε πολλοί (σλαβο)μακεδόνες που συμμετείχαν στο ΔΣΕ αναγκάστηκαν να καταφύγουν στο εξωτερικό ως πολιτικοί πρόσφυγες, λόγω της πολιτικής του μετεμφυλιακού ελληνικού κράτους. Το 1982 το ΠΑ.ΣΟ.Κ. επέτρεψε την επιστροφή όλων των πολιτικών προσφύγων στη χώρα πλην αυτών που ήταν ‘‘μη Έλληνες το γένος’’. Τα περί κατασκευασμένου από τον Τίτο μακεδονικού έθνους όπως γίνεται φανερό, στον βαθμό που συγκαλύπτει την ύπαρξη αυτών των ανθρώπων, είναι μπούρδες.

Τα Έθνη-Κράτη είναι (και στα Βαλκάνια) Πολιτικές Κατασκευές

Ούτως ή άλλως η Λαϊκή Δημοκρατία της Μακεδονίας υπάρχει από το 1945, χωρίς ποτέ να υπάρξει τόσο σοβαρό πρόβλημα διμερών σχέσεων μέχρι το 1991, όταν η Δημοκρατία της Μακεδονίας κήρυξε την ανεξαρτησία της. Μάλλον γιατί δεν ετίθετο από κάποιον ως τότε ζήτημα αναγνώρισης της μακεδονικής μειονότητας στην ελληνική επικράτεια. Επίσης γελοία είναι η ρητορική περί απειλής της Ελλάδας από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, ενός κράτους στρατιωτικά υποδεέστερου από το ελληνικό, τη στιγμή μάλιστα που το τελευταίο είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ. Ενόσ κράτους οικονομικά εξαρτημένου, αφού τη στιγμή που το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας ‘‘διαρρηγνύει τα ιμάτιά

του” για το όνομα και την ελληνικότητα της Μακεδονίας, τα ελληνικά κεφάλαια αλωνίζουν στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, αναδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι ενώ, αντίθετα από τις επιθυμίες μας, μερικές φορές οι προλετάριοι έχουνε πατρίδα, το κεφάλαιο δεν έχει καμιά.

Είναι σημαντικό βέβαια να αναφέρουμε ότι και η Δημοκρατία της Μακεδονίας πέρασε τα αναγκαία των εθνοκρατικογένεσεων με την ανάδυση ενός εθνικισμού (αντιπαραθετικού και πυροδοτούμενου από τον ελληνικό), με τη μακεδονική κοινωνία να μοιάζει με εργαστήριο παραγωγής έθνους. Μπορεί να δει κανείς εκεί την κατασκευή της εθνικιστικής ιστοριογραφίας, μυθολογίας και μίσους, με γραφικές μετονομασίες οδών και συλλαλητήρια.

Η ανάρτηση ελληνικών σημαίων με τη σβάστικα βέβαια δεν απέχει πολύ από το ελληνικό συνήθειο αναπαράστασης της σημαίας των Η.Π.Α. με τη σβάστικα. Και τα επεισόδια σε ελληνικούς στόχους στη Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι στο ίδιο μήκος κύματος με τα εθνικιστικά συλλαλητήρια στην Ελλάδα, όπου κυριαρχούσε το σύνθημα “η λύση είναι μία, σύνορα με τη Σερβία”. Όπως επίσης η καταπίεση των μακεδόνων πολιτών που ζητούν βουλγαρικό διαβατήριο (μεταξύ αυτών και ο μέχρι πρότινος Μακεδόνας εθνικιστής πρωθυπουργός Λιούμπτσο Γκεοργκέφσκι!) και η αντιμετώπιση τους ως προδότες εντάσσεται στο ίδιο εθνικιστικό πλαίσιο.

Οι παρακινδυνευμένες αλλαγές τοπωνυμίων (αγαπημένη τακτική και του ελληνικού κράτους) και η προγονική επίκληση στο “Μεγαλέξαντρο” είναι όντως αρκετά χοντροκομμένα. Αλλά πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ενώ η Ελλάδα είχε περίπου έναν αιώνα να κατασκευάσει τη δική της εθνική ταυτότητα (με ό,τι αυτό συνεπάγεται), η Δημοκρατία της Μακεδονίας είχε μόλις μια 15ετία! Η πολιτική σκοπιμότητα του ελληνικού κράτους μη αναγνώρισης της συνταγματικής ονομασίας της Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι συγκεκριμένη. Αναγνώριση του ονόματος σημαίνει αναγνώριση της μακεδονικής εθνότητας και της αντίστοιχης μακεδονικής μειονότητας και της εθνοκάθαρσής της, και κάτι τέτοιο αποτελεί απειλή για τους εθνικιστικούς μύθους

των Ελλήνων.

Ελλάδα: Το Αφεντικό των Βαλκανίων

Το μακεδονικό ζήτημα αποτελεί πλήγμα για την εικόνα της “ψωροκώσταινας” Ελλάδας, του ανάδελφου έθνους που όλες οι δυνάμεις το χτυπούν αλύπητα, αυτό όμως αντιστέκεται και συνεχίζει την πορεία του. Παραθέτουμε από την ιστοσελίδα του υπουργείου εξωτερικών: «Το μέγεθος των ελληνικών επενδύσεων, σύμφωνα με το επενδεδυμένο κεφάλαιο είναι ανώτερο του επισήμως εγγεγραμμένου και ανέρχεται σε €950 εκατ. καταλαμβάνοντας την πρώτη θέση, απασχολούν άνω των 20.000 ατόμων και οι σαράντα μεγαλύτερες εταιρείες ελληνικών συμφερόντων σε πΓΔΜ διαθέτουν επενδεδυμένο κεφάλαιο €830 εκατ.»

Εταιρεία σε πΓΔΜ	Εταιρεία σε Ελλάδα	Επένδυση(€)	Διαμέριση	Διαφορά
OKTA -SKOPJE AD	ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ	200.000.000	ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΟ	950
STOPANSKA BANKA	ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ	178.000.000	ΤΡΑΠΕΖΑ	1.166
COSMOFON	ΟΤΕ	135.000.000	ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ	300
USJE CEMENTARNICA	ΤΣΙΜΕΝΤΑ ΤΙΤΑΝ	75.000.000	ΤΣΙΜΕΝΤΟ	600
PIVARA	ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΥΘΟΠΟΙΙΑ	60.000.000	ΤΡΟΦΙΜΑ / ΠΟΤΑ	400
MERMEREN KOMBINAT	ΜΑΡΜΑΡΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ	50.000.000	ΜΑΡΜΑΡΟ	451
VERO-VEROPOULOS	ΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ	40.000.000	SUPERMARKET	421
ALPHA BANK	ALPHA BANK	25.000.000	ΤΡΑΠΕΖΑ	79
ZITOLUKS	ELBISKO-ΦΙΛΙΠΠΟΥ	15.000.000	ΤΡΟΦΙΜΑ	1.200
NIKAS SKOP DOO	NIKAS	7.000.000	ΤΡΟΦΙΜΑ	52
RODON HAPPENING	ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΓΚΙΝΗΣ	6.000.000	ΕΝΔΥΜΑΤΑ	608
STRUMICA TABAK L.	TOBACCO MICHAILIDIS	4.600.000	ΚΑΠΝΑ	400
PASCALIN	PASCALIN	3.969.000	ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΦΕ	24
DS STEEL	DS STEEL	3.500.000	ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ	145
LARIN MRAMOR	AD ΜΑΡΜΑΡΑ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ	3.000.000	ΜΑΡΜΑΡΟ	42
KRI-KRI	KRI-KRI	2.930.000	ΓΑΛΑΚΤΟΜΙΚΑ	31
NESTLE ICE SKOPJE	DELTA DAIRY HELLAS	2.000.000	ΓΑΛΑΚΤΟΜΙΚΑ	35
ELLASKOM	HELLASCOM	2.000.000	ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΙΕΣ	20
DOJLAN STEEL	ΣΙΔΕΝΟΡ	2.000.000	ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ	200
DS FOOD	DS STEEL	1.700.000	ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ	22
ELENA-M	Κ. ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΙΔΗΣ	1.400.000	ΚΛΩΣΤΟΨΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑ	330
KUZMAN&DAMIAN	Π. ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ	1.300.000	ΙΑΤΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ	12
ALUMIL SYSTEMS	ALUMIL HELLAS	1.000.000	ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ	2
IRON FROZEN	ΧΡΗΣΤΟΣ ΙΡΟΥΚΗΣ	1.000.000	ΤΡΟΦΙΜΑ	200

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΕ πΓΔΜ (2006)

Ήταν βέβαια αυτή η Ελλαδίτσα που από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα έχει υπερδιπλασιάσει τα εδάφη της, που το 1992 συζητούσε το σενάριο διαμελισμού της Δημοκρατίας της

Μακεδονίας από κοινού με τον σφαγέα Μιλόσεβιτς, της επέβαλε εμπάργκο το 1994 και τώρα ασκεί veto για την ένταξη της Δημοκρατίας της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ. Φυσικά δεν μας κόπτει εάν η Δημοκρατία της Μακεδονίας θα ενταχθεί στο στρατιωτικό και δολοφόνο οργανισμό του ΝΑΤΟ. Θέλουμε να αναδείξουμε τη συνεπή ιμπεριαλιστική και ηγεμονική στάση του ελληνικού κράτους στην περιοχή.

Από τη πλευρά μας ελπίζουμε ότι η ίδια η μακεδονική κοινωνία θα αντισταθεί σε αυτή την κίνηση του μακεδονικού κράτους και στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στις αντινατοϊκές, αντικαπιταλιστικές και αντικαθεστωτικές φωνές εκεί. Κριτική πρέπει να γίνει οπωσδήποτε και στην Αριστερά (εκτός φωτεινών εξαιρέσεων) εντός και εκτός κοινοβουλίου, η οποία εν ονόματι ενός συνωμοσιολογικού αντι-ιμπεριαλισμού και αντι-αμερικανισμού έχει ενσωματώσει (όχι με μεγάλη δυσκολία) μέρος της πατριωτικής-εθνικιστικής ρητορικής σε πολλά ζητήματα της λεγόμενης “εξωτερικής πολιτικής” όπως και τώρα όσον αφορά το μακεδονικό.

Με μικρομέγαλες συμπεριφορές (του τύπου “αν ήμουν κυβέρνηση εγώ θα...”), διατυπώνονται απόψεις του τύπου “δεν μπορούμε να δώσουμε λευκή επιταγή στον ιμπεριαλισμό όσον αφορά το όνομα”, απόψεις που είναι ξεκάθαρο (τουλάχιστον για αυτούς που βλέπουν) ότι πριμοδοτούν τον ελληνικό εθνικισμό. Κριτική πρέπει να γίνει όμως και σε λογικές που υποβιβάζουν το ζήτημα με λαϊκισμούς όπως “προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη από τα σημαντικά ζητήματα”.

Το γεγονός ότι τις μακεδονικές θέσεις τις υπερασπίζονται οι Η.Π.Α., ότι υπάρχουν κόντρες συμφερόντων του ρωσικού και αμερικανικού “τόξου” στα Βαλκάνια, ότι ο μακεδονικός εθνικισμός είναι υποκινούμενος από κάποια “σκοτεινά συμφέροντα”, πολύ ή λίγο έχουν σχέση με την πραγματικότητα. Είναι ένας ακόμη λόγος όμως, όχι τόσο για το ελληνικό κράτος όσο για την ελληνική κοινωνία, να αλλάξει γραμμή πλεύσης εγκαταλείποντας τον εθνικισμό και να προτάξει τη συναδέλφωση των λαών και την ισότητα των μειονοτήτων πάνω σε διεθνιστικές

βάσεις, και όχι βάσεις ‘‘ισορροπίας δυνάμεων’’ και ‘‘εθνικών συμφερόντων’’.

Η Εθνική Ενότητα Είναι Παγίδα

Ψευτοδιλήμματα δεν υπάρχουν. Όταν η κοινωνία θέτει στο σύνολό της ζητήματα είσαι υποχρεωμένος να πάρεις θέση. Αλλιώς είσαι έξω από το πολιτικό – κοινωνικό. Εμείς που προσεγγίζουμε τα πράγματα από την αντικρατική, διεθνιστική μεριά οφείλουμε να αντιπαλέψουμε κάθε εθνικισμό και μισαλλοδοξία. Οφείλουμε να παλέψουμε για μια κοινωνία που η διάκριση σε εθνότητες θα είναι αδιάφορη και δεν θα αποτελεί αιτία πολέμων, σφαγών και διακρίσεων. Οφείλουμε να παλέψουμε για μια κοινωνία όπου η ίδια στο σύνολό της θα αποφασίζει για τις υποθέσεις της απαλλαγμένη από τον γραφειοκρατικό βραχνά του κράτους. Αυτή η πάλη όμως αρχίζει σήμερα με την αναγνώριση και ισοτιμία των μειονοτήτων, το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό, την αποεθνικοποίηση του δημόσιου χώρου και βέβαια την εκδίωξη της εκκλησίας από αυτόν.

Για όλα αυτά λοιπόν, παλεύουμε σήμερα:

- για την αναγνώριση της μακεδονικής μειονότητας, της γλώσσας της και της παράδοσή της και την άνευ όρων επιστροφή των μακεδόνων πολιτικών προσφύγων.
- ενάντια στον ελληνικό (και κάθε) εθνικισμό – οικονομικό ιμπεριαλισμό.
- για τον κοινό αγώνα εργαζομένων-κοινωνιών σε Ελλάδα-Μακεδονία-Βαλκάνια, ενάντια στο κεφάλαιο, τα κράτη και τους σχεδιασμούς τους.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

*Το παρόν κείμενο πρωτοδημοσιεύτηκε σε μορφή μπροσούρας τον Ιούνιο του 2008, εκτός κάποιων μικρών και επίκαιρων τροποποιήσεων που έγιναν.

Τα Επόμενα Πολυτεχνεία: Οι Εξεγερτικοί Νοέμβρηδες της Μεταπολίτευσης

Ποια είναι η πραγματική σημασία του Πολυτεχνείου; Αντίθετα από όλες τις άλλες επετείους, το Πολυτεχνείο δεν έληξε με την ιστορική εξέγερση του 1973. Εκείνη η πρώτη αμεσοδημοκρατική εξέγερση ενάντια στη χούντα δεν έπαψε να είναι ζωντανή, δεν έγινε απλή ανάμνηση, γιατί οι σημασίες και τα συνθήματά της αντηχούν σε όλα τα χρόνια που ακολούθησαν. Οι Νοέμβρηδες που ακολούθησαν, ήδη από την πρώτη επέτειο και μετά σηματοδεύτηκαν πάντα από την αντίθεση κοινωνίας και κράτους, από τις ακηδεμόνευτες πορείες και συχνά από την αυταρχική καταστολή που θυμίζει πως το πρόταγμα του Νοέμβρη, το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης, μένει πάντα στο επίκεντρο.

Για να δούμε τη σημασία του Πολυτεχνείου δεν αρκεί λοιπόν να μιλήσουμε για τις 17 Νοέμβρη του 1973 σαν απλό ιστορικό γεγονός, αλλά σαν πρόταγμα και πρέπει να ακολουθήσουμε τα βήματα αυτού του προτάγματος στα χρόνια που μας συνδέουν με το τότε, το τώρα και το αύριο.

Ηχητικό από την εκδήλωση-συζήτηση με τίτλο “Τα επόμενα Πολυτεχνεία: Οι εξεγερτικοί Νοέμβρηδες της μεταπολίτευσης” με κεντρικό ομιλητή τον Επαμεινώνδα Σκυφτούλη που διοργανώθηκε στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Αλιμούρα το Σάββατο 11 Νοέμβρη 2017 από τη Χειρονομία-Αντιεξουσιαστική Κίνηση:

Εκδήλωση/συζήτηση: Τα επόμενα Πολυτεχνεία: Οι εξεγερτικοί Νοέμβρηδες της μεταπολίτευσης

Ανακοίνωση και Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας για τις μέρες και την πορεία του Πολυτεχνείου:

Στους ίδιους δρόμους

Η συμμετοχή της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην πορεία του Πολυτεχνείου αλλά και στις εκδηλώσεις, που είθισται να προηγούνται, είναι αδιάλειπτη τα σχεδόν δεκαπέντε χρόνια της παρουσίας της στα ριζοσπαστικά πολιτικά πράγματα. Η πολιτική αυτή επιλογή δεν προέρχεται ούτε από κάποια προσκόλληση στην υπαρκτή επετειακή διάσταση του Πολυτεχνείου, ούτε από κάποια διάθεση συμμετοχής στα συμφραζόμενα με τα οποία συνδέθηκε το Πολυτεχνείο από κύκλους διάφορων αποχρώσεων ως ιδρυτικός μύθος -θα λέγαμε- της Μεταπολίτευσης. Άλλωστε δεν μετακινηθήκαμε ποτέ από το παλιότερό μας σύνθημα «0 Νοέμβρης στους θρόνους, ο Δεκέμβρης στους δρόμους».

Η συμμετοχή μας ωστόσο αυτή υπαγορεύεται αφενός από μια επιθυμία διάσωσης νοημάτων που θεωρούμε πως εκφράστηκαν με την εξέγερση του Πολυτεχνείου και μια γενεαλογική, καταγωγική σύνδεση μας με τους εξεγερσιακούς Νοέμβρηδες της Μεταπολίτευσης κι αφετέρου με μια διαρκή ανάγκη και επικαιρότητα της διάχυσης των προταγμάτων μας στο δημόσιο χώρο με τους κεντρικότερους όρους.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μπορεί να είναι πολλά πράγματα, αλλά σίγουρα μεταξύ αυτών είναι και μια στιγμή ανάδυσης των σημασιών του πολιτικού αυτοκαθορισμού, της αυτοοργάνωσης, της αδιαμεσολάβητης πολιτικής δράσης και της επιδίωξης της ελευθερίας. Από την άλλη η πορεία των Πολυτεχνείων της Μεταπολίτευσης μπορεί μεν να στριμώχτηκε στα ιδεολογικά στεγανά της εγχώριας αριστεράς, ωστόσο σε διαφορετικές περιόδους αποτέλεσε και μια ευκαιρία να ανασάνουν λίγο πιο ελεύθερα μεγάλα κομμάτια κυρίως της νεολαίας, συγκρουόμενα υλικά και συμβολικά με τις δυνάμεις της κυριαρχίας. Ομοίως και σήμερα, την περίοδο της παρατεταμένης αμηχανίας η δυνατότητα του αμεσοδημοκρατικού μπλοκ της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης να πορευτεί μαζικά και όποτε απαιτείται συγκρουσιακά στους ίδιους

δρόμους αποτελεί ενσάρκωση της επιλογής του πολιτικού πράττειν στο δημόσιο χώρο με την κοινωνία κι όχι για την κοινωνία.

Μία η διαχείριση, πολλά τα πρόσημα

Σήμερα, βιώνουμε στο πετσί μας κάτι που γνωρίζουμε από καιρό. Οι διαχειριστές της εξουσίας αλλάζουν ανά καιρούς πρόσωπα και πρόσημα, η διαχείριση όμως όχι. Μπορεί να ακούγεται κοινότυπο, δεν θα κουραστούμε ωστόσο να επαναλαμβάνουμε emphaticά πως το κράτος δεν καταλαμβάνεται, αλλά καταλαμβάνει. Σήμερα απέναντί μας δεν έχουμε μια συνεκτική ιδεολογικά κρατική πολιτική αλλά τη στυγνή και ψυχρή κυβερνησιμότητα, που ασκείται όχι με στόχο τη συναίνεση της κοινωνίας, αλλά την επιβολή της κυρίαρχης πολιτικής και μάλιστα στο φόντο της γενικευμένης απονομιμοποίησης των θεσμών της εξουσίας. Ο κρατισμός υπήρξε και συνεχίζει να είναι σήμερα ο σταθερότερος εχθρός κάθε προσπάθειας για μια αυτόνομη κοινωνία χωρίς θεσμούς διαχωρισμένης εξουσίας, κι αυτό οφείλουμε να το θυμόμαστε πάντοτε.

Όλα τα παραπάνω είχαμε υπόψη, όταν -από το 2012 κιόλας- καλωσορίζαμε τον ΣΥΡΙΖΑ στην κόλαση της εξουσίας. Το κόκκινο χαλί της εξουσίας αποδείχτηκε ξεφτισμένο, η παταγώδης και επεισοδιακή έκπτωση της αξίας των θέσεων, των αξιωμάτων, των βουλευτών και των ειδικών ενυπάρχει σε κάθε βήμα για όποιον το περπατά. Το πρόσημο και τα πρόσωπα άλλαξαν λοιπόν, αλλά η διαχείριση όχι.

Το είδαμε στη διαχείριση της καταστροφικής εξόρυξης στις Σκουριές, στην εμμονή πάνω στην έννοια της ανάπτυξης που περιλαμβάνει τον οικολογικό αφανισμό για μεγάλες περιοχές της επικράτειας, στην εναρμόνιση της διαχείρισης του προσφυγικού-μεταναστευτικού ζητήματος με το πλαίσιο της Ευρώπης-Φρούριο και του καθεστώτος εξαίρεσης, στην αδυναμία εκπόνησης και άσκησης μια διαφορετικής πολιτικής γύρω από σειρά ζητημάτων. Το βλέπουμε τελευταία με αφορμή την πρόταση για έναν νέο σωφρονιστικό κώδικα, που έρχεται σε μια περίοδο που το κράτος επιλέγει να θωρακιστεί εκ νέου ενδυόμενο το μανδύα του κράτους

ασφαλείας με σύμμαχο το λόμπι του δικαστικού και εισαγγελικού συστήματος.

Έτσι, με το νέο σωφρονιστικό ο εισαγγελέας καθίσταται ουσιαστικά κυρίαρχος της φυλακής, καθιερώνεται η χρήση του ηλεκτρονικού βραχιολιού και του κατ' οίκον περιορισμού ως μέτρα αντικατάστασης των αναστολών και των αδειών, παρέχονται απεριόριστες δυνατότητες αναστολής εκπαιδευτικών αδειών, φακελώνονται και επισήμως όσοι και όσες επικοινωνούν με κρατούμενους, επαναφέρεται η εξευτελιστική μέθοδος της έρευνας δια του "ξεγυμνώματος", προβλέπονται ειδικοί χώροι κράτησης πέραν των φυλακών και αποσπώνται παιδιά από την οικογένεια τους. Παράλληλα, η διατήρηση των αντιτρομοκρατικών νομοθεσιών και η μεθοδευμένη, αδιαφανής χρήση του DNA για αποδεικτικούς σκοπούς αντικατοπτρίζει τη συνολική κρατική διαχείριση στο θέμα των φυλακών και του δικαστικού και σωφρονιστικού συστήματος.

Κάλεσμα σε πορεία και εκδηλώσεις:

Για όλους τους παραπάνω λόγους, για να σπάσουμε το καθεστώς εξαίρεσης, για να διαδηλώσουμε ενάντια στο νέο σωφρονιστικό κώδικα και το δικαστικό κράτος που οικοδομείται μέρα με τη μέρα, για μια ριζική εναντίωση στο υπάρχον, για να φέρουμε την κοινωνική αντιεξουσία στο προσκήνιο, σας καλούμε σε διήμερο εκδηλώσεων και στο μπλοκ της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας στην πορεία του Πολυτεχνείου.

Διήμερο εκδηλώσεων στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Nosotros

Τρίτη, 14/11, στις 19:30

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου και τα εξεγερτικά πολυτεχνεία της Μεταπολίτευσης

ομιλητές: Γ. Οικονόμου (συγγραφέας, δρ. φιλοσοφίας)

N. Σκυφτούλης (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

Τετάρτη, 15/11, στις 19:30

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας και οι μεθοδεύσεις του αντιτρομοκρατικού κράτους

ομιλητές: Κ. Παπαδάκης (δικηγόρος)

Σ. Τζουανόπουλος (Πρωτοβουλία Νομικών για την Ελευθερία)

Σ. Μπαζίγος (Καμιά μητέρα και κανένα μωρό στη φυλακή)

Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων

Τηλεφωνική παρέμβαση από τις φυλακές για τις κινητοποιήσεις
ενάντια στο νέο σωφρονιστικό κώδικα

Πορεία 17 Νοέμβρη

Συγκέντρωση στις 14:00 στην πλατεία Κλαυθμώνος

2ήμερο **Εκδηλώσεων**

14 & 15/11/2017, 19:30

14/11, 19:30, στον ΕΚΧ Nosotros

**Η εξέγερση του Πολυτεχνείου
και τα εξεγερτικά
πολυτεχνεία της Μεταπολίτευσης**

Ομιλητές

Γ.Οικονόμου (συγγραφέας, δρ. φιλοσοφίας)

Ν.Σκυφτούλης (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

15/11, 19:30, στον ΕΚΧ Nosotros

**Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας
και οι μεθοδεύσεις του
αντιτρομοκρατικού κράτους**

Ομιλητές

Κ.Παπαδάκης (δικηγόρος)

Σ.Τζουανόπουλος (Πρωτοβουλία Νομικών για την Ελευθερία)

Στέλιος Μπαζίγος (Καμιά μητέρα και κανένα μωρό στη φυλακή)

Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων

Τηλεφωνική παρέμβαση από τις φυλακές

Nosotros Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

1973-2017

Οι διαχειριστές της εξουσίας
αλλάζουν πρόσωπα και πρόσημα

Η διαχείριση όχι

Κατάργηση των τρομονόμων και της χρήσης DNA
Καμιά ποινικοποίηση των προσωπικών σχέσεων
Ενάντια στην κατάσταση εξαίρεσης

Πορεία 17/11/2017, 14:00, πλ. Κλαυθμώνος

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

εκδήλωση-συζήτηση

“τα επόμενα Πολυτεχνεία

Οι εξεγερτικοί Νοέμβρηδες
της μεταπολίτευσης ”

11 Νοέμβρη 7μμ

ομιλήτής

Νώντας Σκυφτούλης

στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα
Αραβαντινού 6 εντός στοάς, Τσιριγώτη 14

πορεία 17 Νοέμβρη

προσυγκέντρωση: 6μμ
φοιτητικές εστίες Δόμπολης

Χειρονομία - Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Ηχητικά εκδηλώσεων 12ου Αντιεξουσιαστικού Φεστιβάλ Κομοτηνής

Το ηχητικό της 1ης εκδήλωσης:

Το ζήτημα της (αυτο)διαχείρισης των Μ.Μ.Ε. και η πληροφορία ως κοινό αγαθό: Πριν κάποιους μήνες έγινε αρκετή φασαρία στο κεντροπολιτικό σκηνικό για τις λεγόμενες τηλεοπτικές άδειες. Στην ουσία αυτό που κατάφερε η κυβέρνηση ήταν να ξαναμοιράσει την πίτα στους κατόχους των αδειών των μεγάλων τηλεοπτικών μέσων. Το ζήτημα παραμένει: ποιος κατέχει αυτά τα μέσα και παραμένουν στα χέρια εφοπλιστών που μέσα από εκεί κάνουν την καθεστωτική προπαγάνδα και διατρανώνουν τα συμφέροντα τους; Στην παρούσα εκδήλωση θα αναλυθούν όλα τα παραπάνω και το πώς το κοινό αγαθό της πληροφορίας γίνεται έρμαιο της κυριαρχίας, καθώς και πώς μπορεί να οικοδομηθεί και να υλοποιηθεί μια διαφορετική διαχείριση με την κοινωνία να έχει ενεργό ρόλο πάνω σ' αυτή και όχι το κεφάλαιο.

Ομιλητές:

Γιώργος Παπαχριστοδούλου (Δημοσιογράφος)

Τόλης Στασινόπουλος (Περιοδικό Βαβυλωνία)

Παρέμβαση: Παναγιώτης Κούστας (Εκπομπή «Πάγιες και διαρκείς ανάγκες» – ΕΡΤ Χανίων)

Το ηχητικό της 2ης εκδήλωσης:

Η αντιμετώπιση των προσφύγων από τα κράτη και την Ε.Ε. και η απάντηση των κοινωνικών κινημάτων: Το ζήτημα του προσφυγικού αποτελεί ένα από τα κεντρικά ζητήματα των εξελίξεων τα τελευταία σχεδόν 2 χρόνια. Από τότε μέχρι σήμερα ο Δυτικός

“πολιτισμός” με πρωτόπορο την Ε.Ε. έχει συμβάλει μέσα από φράχτες, απελάσεις και απ’ τις συμφωνίες που έχουν υπογραφτεί (όπως η συμφωνία Ε.Ε.-Τουρκίας) στον αφανισμό χιλιάδων ανθρώπων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δείχνει μέσω δηλώσεων ότι όλα κυλάνε ομαλά, παρόλαυτα οι μαρτυρίες προσφύγων και μεταναστών μέσα από τις εξαθλιωτικές συνθήκες που επικρατούν στα κέντρα “φιλοξενίας” που έχει στήσει το κράτος, φτάνουν και μόνο για να καταλάβουμε τι συμβαίνει ακριβώς. Μέρος της κοινωνίας έδειξε και συνεχίζει να δείχνει την αλληλεγγύη του στους πρόσφυγες είτε με το καλωσόρισμα προσφυγόπουλων στα σχολεία είτε μέσω των καταλήψεων στέγασης και των δομών φιλοξενίας που έχτισε το ίδιο το κίνημα χωρίς τη συνδρομή κάποιου θεσμικού φορέα ή Μ.Κ.Ο.

Ομιλητές:

Σπυρίδων Τζουανόπουλος (Δικηγόρος)

Μαίρη Διακοπούλου (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)

Nizar Taaara (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)

Ramez Shams (Πρόσφυγας)

12ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ Κομοτηνής

120 Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ Κομοτηνής

Παρασκευή 24/3

“Το ζήτημα της (αυτο)διαχείρισης των ΜΜΕ
και η πληροφορία ως κοινό αγαθό.”

Ομιητές: Γιώργος Παπαχριστοδούφλου (Δημοσιογράφος)

Αποστόλης Στασινόπουλος (Περιοδικό Βαθυβωνία)

Παρέμβαση: Παναγιώτης Κούστας (Εκπομπή “Πάγιες και διαρκείς
ανάγκες-Ερτ Χανίων)

Live: Godsleep
Purple Dino
Comfort in silence

23:00

Αμφιθέατρο Π.νομική
Είσοδος: 2ευρώ

18:00 στο Adelante

Αγ. Γεωργίου 36

120 Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ Κομοτηνής | 24-28 Μαρτίου

Στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Adelante, όπου διεξάγονται οι συνελεύσεις της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Κομοτηνής πάντα αντιλαμβανόμαστε τα φεστιβάλ μας ως μια διαδικασία εξόδου από την κανονικότητα της εξατομίκευσης και της πνευματικής-συναισθηματικής αποχαύνωσης που κυριαρχεί τοπικά, πανελλαδικά, ακόμη και σε παγκόσμιο επίπεδο. Αντιλαμβανόμαστε τη δημιουργία καθώς και τη διενέργεια του φεστιβάλ ως μια διαδικασία απελευθερωτική, έντονη, συλλογική, προεικόνιση της καθημερινότητας που θέλουμε να ζήσουμε με αλληλεγγύη, αυτονομία, αξιοπρέπεια.

Πρόθεση μας είναι η δημιουργία μιας ανάσας ελευθερίας μέσα στο υπάρχον στο οποίο αντιπαρατιθέμεθα συλλήβδην. Γιατί για εμάς η ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης προσφύγων, οι διώξεις ολόκληρων κοινοτήτων στις Σκουριές, η διαρκής εξαθλίωση με τη, δεδομένη πλέον, πολιτική της λιτότητας δεν αποτελούν απλώς μια προσωρινή περίοδο κρίσης, αλλά ένα ολόκληρο σύστημα οικονομικής διαχείρισης που πρέπει να καταστραφεί συθέμελα. Η

διαρκής εκκένωση καταλήψεων και ελεύθερων κοινωνικών χώρων και οι εκδικητικές στερήσεις δικαιωμάτων πολιτικών κρατούμενων και αγωνιστών μόνο ως επίδειξη εξουσίας της κρατικής επιβολής μπορούν να ιδωθούν και ως τέτοιες αποτελούν κίνητρο αντίστασης και αντίδρασης.

Αυτές τις απαντήσεις επιδιώκουμε να δώσουμε 24-28 Μαρτίου, στη διάρκεια του 12^{ου} Αντιεξουσιαστικού Φεστιβάλ. Η επιλογή της ημερομηνίας καθόλου τυχαία. Την ίδια ώρα που «ομόψυχα» όλη η Ελλάδα γιορτάζει την «εθνική απελευθέρωση» της 25^η Μαρτίου, εμείς επιλέγουμε να δώσουμε μια διαφορετική οπτική από το κυρίαρχο απέναντι σε δόγματα όπως το «δεν υπάρχει εναλλακτική» και τον εθνικισμό που τρέφουν οι ημέρες, καθώς το σύστημα και το κράτος που καταπιέζουν και εξαθλιώνουν καθημερινά τις ζωές μας δεν έχουν πεθάνει.

Καλούμε, λοιπόν, την τοπική κοινωνία της Κομοτηνής να διαδράσει και να συμβάλλει σε αυτόν τον διάλογο που έχουμε ήδη ανοίξει μέσα από την δράση μας, τους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους καθώς και από τα προηγούμενα φεστιβάλ με την ακηδεμόνευτη πολιτική-πολιτιστική έκφραση που τα χαρακτηρίζουν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

Παρασκευή 24/3 στις 18:00 στον Ε.Κ.Χ. Adelante (Αγ. Γεωργίου 36)

Εκδήλωση-συζήτηση: Το ζήτημα της (αυτο)διαχείρισης των Μ.Μ.Ε. και η πληροφορία ως κοινό αγαθό: Πριν κάποιους μήνες έγινε αρκετή φασαρία στο κεντροπολιτικό σκηνικό για τις λεγόμενες τηλεοπτικές άδειες. Στην ουσία αυτό που κατάφερε η κυβέρνηση ήταν να ξαναμοιράσει την πίτα στους κατόχους των αδειών των μεγάλων τηλεοπτικών μέσων. Το ζήτημα παραμένει: ποιος κατέχει αυτά τα μέσα και παραμένουν στα χέρια εφοπλιστών που μέσα από εκεί κάνουν την καθεστωτική προπαγάνδα και διατρανώνουν τα συμφέροντά τους; Στην παρούσα εκδήλωση θα αναλυθούν όλα τα παραπάνω και το πώς το κοινό αγαθό της πληροφορίας γίνεται

έρμαιο της κυριαρχίας, καθώς και πώς μπορεί να οικοδομηθεί και να υλοποιηθεί μια διαφορετική διαχείριση με την κοινωνία να έχει ενεργό ρόλο πάνω σ' αυτή και όχι το κεφάλαιο.

Ομιλητές:

Γιώργος Παπαχριστοδούλου (Δημοσιογράφος)

Τόλης Στασινόπουλος (Περιοδικό Βαβυλωνία)

Παρέμβαση: Παναγιώτης Κούστας (Εκπομπή «Πάγιες και διαρκείς ανάγκες» – ΕΡΤ Χανίων)

Παρασκευή 24/3 στις 23:00 στο Αμφιθέατρο Παλιάς Νομικής

Live με τους:

Godsleap (Heavy/Psychedelic Rock)

Purple Dino: (Heavy Rock)

Comfort In Silence (Instrumental)

Είσοδος 2 ευρώ

Σάββατο 25/3 στις 18:00 στον Ε.Κ.Χ. Adelante(Αγ. Γεωργίου 36)

Εκδήλωση-συζήτηση: Η αντιμετώπιση των προσφύγων από τα κράτη και την Ε.Ε. και η απάντηση των κοινωνικών κινημάτων: Το ζήτημα του προσφυγικού αποτελεί ένα από τα κεντρικά ζητήματα των εξελίξεων τα τελευταία σχεδόν 2 χρόνια. Από τότε μέχρι σήμερα ο Δυτικός “πολιτισμός” με πρωτόπορο την Ε.Ε. έχει συμβάλει μέσα από φράχτες, απελάσεις και απ’ τις συμφωνίες που έχουν υπογραφτεί (όπως η συμφωνία Ε.Ε.-Τουρκίας) στον αφανισμό χιλιάδων ανθρώπων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δείχνει μέσω δηλώσεων ότι όλα κυλάνε ομαλά, παρόλαυτα οι μαρτυρίες προσφύγων και μεταναστών μέσα από τις εξαθλιωτικές συνθήκες που επικρατούν στα κέντρα “φιλοξενίας” που έχει στήσει το κράτος, φτάνουν και μόνο για να καταλάβουμε τι συμβαίνει ακριβώς. Μέρος της κοινωνίας έδειξε και συνεχίζει να δείχνει την αλληλεγγύη του στους πρόσφυγες είτε με το καλωσόρισμα προσφυγόπουλων στα σχολεία είτε μέσω των καταλήψεων στέγασης και των δομών φιλοξενίας που έχτισε το ίδιο το κίνημα χωρίς τη συνδρομή κάποιου θεσμικού φορέα ή Μ.Κ.Ο.

Ομιλητές:

Σπυρίδων Τζουανόπουλος (Δικηγόρος)

Μαίρη Διακοπούλου (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)

Nizar Taaara (Δομή αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες του Ε.Κ.Χ. Μικρόπολις)

Ramez Shams (Πρόσφυγας)

Σάββατο 25/3 ρεμπέτικο γλέντι στις 23:00 στη Λέσχη της Παλιάς Νομικής

Κυριακή 26/3 στις 18:00 στον Ε.Κ.Χ. Adelante(Αγ. Γεωργίου 36)

Εκδήλωση-συζήτηση: Η επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου: Ούτε κρατικός, ούτε ιδιωτικός, ελεύθερος και κοινωνικός: Η επέλαση του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στον δημόσιο χώρο και στα κοινά αγαθά ξεκινά από τα τραπεζοκαθίσματα καφετεριών που καταλαμβάνουν χώρο στους πεζόδρομους και στις πλατείες της Κομοτηνής μέχρι και την ιδιωτικοποίηση του νερού και της εκκένωσης καταλήψεων όπως συνέβη πριν κάποιες μέρες με το κλείσιμο της Βίλας Ζωγράφου και της Αλκιβιάδου 9 στην Αθήνα όπου στεγάζονταν και 130 πρόσφυγες. Ουσιαστικά, πρόκειται για ένα θέμα που αφορά το πώς η κυριαρχία εκμεταλλεύεται και καταπατά τον δημόσιο χώρο που είναι κτήμα της κοινωνίας, τι σημαίνουν αυτά για εμάς, με ποιον τρόπο τα διαχειριζόμαστε και ποια είναι η απάντηση μας.

Ομιλητές:

Αντώνης Μπρούμας (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «Αλιμούρα» (Γιάννενα)

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «Φαβέλα» (Πειραιάς)

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης»

Κυριακή 26/3 Bar Οικονομικής Ενίσχυσης στις 23:00 στον Ε.Κ.Χ. Adelante(Αγ. Γεωργίου 36)

Τρίτη 28/3: Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 2 διωκόμενους της αντιφασιστικής πορείας (18/9/13), δικαστήρια Κομοτηνής 9:00

120 Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ Κομοτηνής

Παρασκευή 24/3

“Το ζήτημα της (αυτο)διαχείρισης των ΜΜΕ
και η πληροφορία ως κοινό αγαθό.”

Ομιλητές: Γιώργος Παπαχριστοδούλου (Δημοσιογράφος)

Αποστόλης Στασινόπουλος (Περιοδικό Βαβυλωνία)

Παρέμβαση: Παναγιώτης Κούστας (Εκπομπή “Πάγιες και διαρκείς
ανάγκες-Ερτ Χανίων)

Live: Godsleep
Purple Dino
Comfort in silence

23:00

Αμφιθέατρο Π. Νομική
Είσοδος: 2ευρώ

18:00 στα Adelante
Αγ. Γεωργίου 36

Σάββατο 25/3

“Η αντιμετώπιση των προσφύγων από τα κράτη και την ΕΕ
και η απάντηση των κοινωνικών κινημάτων”

Ομιλητές: Σπυρίδων Τζουανόπουλος (Δικηγόρος)

Μαίρη Διακοπούλου (Δομή αλληλεγγύης

Nizar Taara σε πρόσφυγες και μετανάστες του εκκ Μίcropolis)

Ramez Shams (Πρόσφυγας)

18:00 στα Adelante
Αγ. Γεωργίου 36

Ρεμπέτικο Γλέντι 23:00 / Μέσα Π. Νομική

Κυριακή 26/3

“Η επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου:

Ούτε κρατικός, ούτε ιδιωτικός, ελεύθερος και κοινωνικός”

Ομιλητές: Αντώνης Μπρούμας (Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας)

Ελεύθερος κοινωνικός Χώρος “Φαβέλα”(Πειραιάς)

Ελεύθερος κοινωνικός χώρος “Βοτανικός κήπος Πετρούπολης”

Ελεύθερος κοινωνικός χώρος “Αθιμούρα”(Γιάννενα)

18:00 στα Adelante
Αγ. Γεωργίου 36

Τρίτη 28/3

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους
2 διωκόμενους της αντιφ. πορείας
18/9/13 στα δικαστήρια Κομοτηνής 9:00 πμ

Ριφιφί στο Ασφαλιστικό και Δουλειά μέχρι τα Βαθιά Γεράματα

Με την ουσιαστική κατάργηση του αναδιανεμητικού χαρακτήρα του συστήματος ασφάλισης, κορυφώνει η κυβέρνηση τα αντιασφαλιστικά μέτρα που πήραν οι προκάτοχοί της τα προηγούμενα χρόνια. Το σχέδιο που υποβλήθηκε προς έγκριση στους κηδεμόνες της Ε.Ε. προβλέπει μεταξύ άλλων:

- Αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης στα 67 χρόνια ή στα 62 αν ο εργαζόμενος συμπληρώνει 40 έτη ασφαλιστικού βίου.
- Αύξηση των εισφορών υγείας και για τους ήδη συνταξιούχους.
- Ενοποίηση και συρρίκνωση των κλάδων ασφάλισης, πρόνοιας και περίθαλψης σε νέο φορέα με κορμό το ΙΚΑ (ΕΦΚΑ).
- Μείωση των κύριων συντάξεων των νέων αλλά και των παλαιών συνταξιούχων και αναδρομική κατάργηση της κύριας σύνταξης για όσους αποχωρούν από την εργασία έως 1/7/2015.
- Σταδιακή κατάργηση της επικουρικής ασφάλισης που ποτέ δεν χρηματοδοτήθηκε από το κράτος αλλά από τις ασφαλιστικές εισφορές εργοδοτών και εργαζομένων.
- Κατάργηση του ΕΚΑΣ και μεταβολή του ύψους των συντάξεων με ειδικές ρήτρες ώστε οι μειώσεις να γίνονται αυτόματα χωρίς νομοθετικές παρεμβάσεις.

Στόχος των εμπνευστών του νέου ασφαλιστικού είναι το σύστημα ασφάλισης να έχει ανταποδοτικό κεφαλαιοποιητικό χαρακτήρα, ακολουθώντας τους ρυθμούς του αγοραίου κρατισμού.

Πρόκειται για μια νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση, που εντάσσεται στην άενη στρατηγική του κεφαλαίου και των κρατών της ΕΕ, για να σώσουν τα κέρδη τους, τις επενδύσεις και την εξουσία τους

και για να αποπληρωθεί το τοκογλυφικό χρέος που εκείνοι δημιούργησαν, μέσα από τον εργασιακό μεσαίωνα και τη δουλοποίηση όλων των εργαζομένων.

Η εξάλειψη ασφαλιστικών κατακτήσεων χρόνων, μεθοδεύεται στο όνομα της διάσωσης των ασφαλιστικών ταμείων που οι εκάστοτε κυβερνήσεις λεηλάτησαν μεθοδικά και φυσικά εντάσσεται στο πλαίσιο της εφαρμογής του μνημονίου που υπέγραψε ο Τσίπρας αποκαλύπτοντας το εξουσιαστικό πρόσωπο μιας ανυπόληπτης και αναξιόπιστης αριστεράς.

Πρόκειται για πολιτική απάτη που ξεπερνά κάθε όριο ειδικότερα όταν ξανακαλούν τους εργαζόμενους να ξαναπληρώσουν τις κομπίνες-νόμιμες κλοπές και ληστείες των κρατούντων, που δημιούργησαν και δημιουργούν το έλλειμμα στα ασφαλιστικά ταμεία. Όταν μάλιστα είναι γνωστό, ότι από το 1950 έως το 1975 κράτος και καπιταλιστές χρωστάνε στα ταμεία 60 δις € από την υποχρεωτική δέσμευση και διαχείριση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων από την ΤτΕ, για την δανειοδότηση των βιομηχάνων και των εφοπλιστών με μηδαμινό επιτόκιο. Για να μην αναφέρουμε τα 5,8 δις € από την ετήσια εισφοροδιαφυγή των αφεντικών, τα 8,7 δις € που χρωστάει το κράτος, τα 4 δις € που χάθηκαν στο χρηματιστήριο την περίοδο 1999-2002 και τα 3,2 δις € που χρωστάνε οι επιχειρήσεις στο ΙΚΑ, τα δεκάδες δις που δόθηκαν στους τραπεζίτες για την ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και τα δεκάδες άλλα δις που δόθηκαν για την αποπληρωμή του χρέους τους. Τα περιθώρια των αυταπατών που εξακολουθούν να σπέρνουν οι κομματικές και κρατικοσυνδικαλιστικές γραφειοκρατίες έχουν πλέον περιοριστεί ασφυκτικά καθώς τώρα που οι μάσκες έπεσαν αποκαλύπτεται ότι τη ζωή μας δεν μπορεί και ούτε θέλει να αλλάξει κανείς φωτισμένος ηγέτης και τα προβλήματα δεν λύνονται με την ανάθεση.

Μόνο αν εμείς οι ίδιοι πάρουμε τη τύχη μας στα χέρια μας θα αναδυθεί από τα συντρίμμια του παλιού σάπιου συστήματος ένα διαφορετικό αύριο.

Πορεία στις 4 Φλεβάρη 11πμ Τοσίτσα-Πατησίων στο μπλοκ της

ΒΙΟΜΕ.

Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση από τα δεσμά του κράτους, του κεφαλαίου και των υπερεθνικών οργανισμών της Ευρώπης-φρούριο συνεχίζεται.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η αριστερά στην εξουσία και η απάντηση των κινημάτων

Γρηγόρης Τσιλιμαντός

Γιατί μας τίθεται σήμερα το ζήτημα η αριστερά στην κυβέρνηση και η απάντηση των κινημάτων; Τι είναι αυτό που διαφοροποιεί την κατάσταση ώστε μια αλλαγή κυβέρνησης να απαιτεί έναν επαναπροσδιορισμό ή καλύτερα την ανάγκη διαύγασης των στόχων, της στρατηγικής και των μέσων που πρέπει είτε να επικαιροποιήσουμε είτε να επαναδιατυπώσουμε; Εάν το κίνητρο βασιζόταν σε έναν ιδεοληπτικό αντικρατισμό αδιατάρακτο στον χώρο και στον χρόνο, τότε η κουβέντα θα απλοποιούνταν, αλλά ταυτόχρονα τα ερωτήματα θα συρρικνώνονταν σε γενικές αρχές και σε ταυτολογικές διατυπώσεις. Όμως όποιος αγωνιά για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, όποιος συμμετέχει στα κινήματα που τον προϋποθέτουν και τα προϋποθέτει, οφείλει να διευρύνει τα ερωτήματα αντί να τα συρρικνώνει, να τα γειώνει στην ζωή της κοινωνίας σε πραγματικό χρόνο αντί να τα απογειώνει σε ένα ά-χρονο και ά-χωρο σύμπαν συρρικνώνοντας την κοινωνική του απεύθυνση. Ένας άλλος λόγος, ιστορικός αν προτιμάτε, είναι πως το έργο το έχουμε ξαναδεί.

Από το 81'μέχρι το 84'δεν κουνιόταν φύλλο, με το ΠΑΣΟΚ να πλειοδοτεί διπλασιαστικά στη μισθολογική απαίτηση της

τελευταίας ακροαριστερής οργάνωσης, εξαργυρώνοντας την αθέτηση του «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο», με δεύτερο σπίτι, αυτοκίνητο στο παιδί, επιδότηση επί επιδοτήσεων, 4 τηλεοράσεις και πάει λέγοντας.

Σήμερα ο ίδιος κίνδυνος έρχεται απ' την αντιστροφή αυτής της περιόδου. Όχι απ' την παροχή με δάνεια αλλά απ' την επιστροφή των δανεικών και τη συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου. Όπως οι παροχές συνέθλιψαν τον κοινωνικό ιστό χωνεύοντας κάθε συλλογική διεργασία μέσα απ την εξατομίκευση και την κατανάλωση, έτσι και η απότομη αποστέρηση αυτής της δυνατότητας μέσα απ' την χρηματοπιστωτική κρίση ή κρίση χρέους, επιχειρεί να συνθλίψει κάθε απόπειρα συλλογικής προσπάθειας.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της καταστροφής που επέφερε στο συλλογικό ο οικονομισμός της κατανάλωσης και της εξατομίκευσης. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η καταστροφή είναι πιο βαθιά από την επιφάνεια της οικονομικής καταστροφής, γιατί για να την αντιμετωπίσεις δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο πέρα από την επάνοδο του συλλογικού σ' όλα τα πεδία δράσης, αντίστασης και πρότασης εξόδου. Αυτή η κρίση είναι απείρως σπουδαιότερη από την οικονομική. Σε όποιον εμμένει στο σχήμα ότι η οικονομική κρίση γεννάει επαναστάσεις, θα του αντιτείνω πως γεννάει και πολέμους, εκτρέποντας τη συλλογική δημιουργία προς τη συλλογική καταστροφή.

Η παγίδα του οικονομισμού απειλεί τα κινήματα των τελευταίων ετών, όχι τόσο με μετάλλαξη αλλά με συρρίκνωση. Και για να γίνω πιο σαφής, η αναγωγή του χρέους στο κέντρο της κρίσης δεν υποδηλώνει τίποτα περισσότερο απ' την αναγωγή της οικονομίας στο κέντρο της ζωής. Εδώ και 5 χρόνια, τόσο η αριστερά όσο και η δεξιά σε όλες τις εκφάνσεις της, και τώρα τελευταία και ορισμένοι αναρχικοί, βάλθηκαν σε έναν διαγωνισμό αναλύσεων, ενστάσεων, αντιθέσεων μέσα στον κλειστό πυρήνα της οικονομίας, προσπαθώντας να δώσουν απάντηση ή να επιβάλλουν πολιτικές, σε ένα μέγεθος που τους ξεπερνά, στο βαθμό που αυτό το μέγεθος αντανακλά τις υπερεθνικές σχέσεις ισχύος και δύναμης. Η

οικονομία με τον τρόπο που την αντιλαμβάνονται κατέχει μια ντε φάκτο θεμέλια θέση στο σύμπαν της ανθρώπινης ζωής.

Παρ' όλη την κρίση της προόδου, την κρίση της ανάπτυξης, την κρίση της κατανάλωσης, την κρίση της εργασίας, την κρίση του παραγόμενου πλούτου, την οικολογική κρίση, ποτέ δεν τα αντιλήφθηκαν ως κρίση νοήματος, ως κρίση του είναι, αλλά ως κρίση του έχειν ή κρίση κατοχής. Και εδώ, η επιδρομή του έχειν ξαναεπιστρέφει προκειμένου να κλείσει ή να επικαλύψει τις τρύπες, τα ρήγματα, που άνοιξαν και ανοίγουν τα κινήματα, που αν μη τι άλλο, δημιούργησαν δρόμους αποκαθήλωσης της οικονομίας από το κέντρο της ανθρώπινης ζωής. Είναι εξάλλου και ο μόνος τρόπος επιβίωσης της οικονομίας σ' αυτήν τη θέση.

Ασφαλώς και το χρέος στραγγαλίζει τους οικονομικούς πόρους και αποτελεί το κύριο όπλο των ισχυρών του χρήματος. Αλλά σε αυτό κανείς δεν θα βρεθεί αντίθετος ούτε απ' τα δεξιά, ούτε απ' τα αριστερά, ούτε απ' τα αναρχικά. Αυτό που παραβλέπεται, ως συνήθως, και αποσιωπάται είναι ποιος είναι ο κόσμος (που είναι κι εδώ πέρα από τάξη) που δόμησε το χρέος και ποιος είναι ο κόσμος που δομείται μέσα από την απάντηση για αποπληρωμή, αναδιάρθρωση, ή ολοσχερή διαγραφή.

Ο τρόπος που εξελίσσεται η ιστορία του χρέους (και εδώ οι ευθύνες μπορεί να οδηγήσουν σε νέα αδιέξοδα) και όλη η φιλολογία γύρω απ' αυτό, αναμασά το χρεωκοπημένο σχήμα βάση-εποικοδόμημα, βάσει του οποίου μια διαγραφή (η βάση) είναι αρκετή για να δημιουργήσει ένα νέο εποικοδόμημα. Και εκεί στηρίζονται όλες οι απελευθερωτικές εγγυήσεις για τη συνέχεια και το βάθεμα των αγώνων. Όμως τίθεται τώρα το ερώτημα: Από πού συνάγεται αυτή η βεβαιότητα; Η απάντηση είναι απλή όσο και το καταφύγιό της. Οι παραγωγικές δυνάμεις καθορίζουν τις παραγωγικές σχέσεις. Τότε η κατάληψη της Τρικολάν στη Νάουσα, με πιο ευνοϊκούς όρους (τοπικότητα, πρώτες ύλες, μηχανήματα) γιατί δεν είχε την ίδια εξέλιξη με την κατάληψη της ΒΙΟΜΕ;

Όλη αυτή η μεγαθυμία για το χρέος, προς το παρόν σφυρηλατεί τον φόβο και την ανάθεση απέναντι στις συνέπειές του, με ή

χωρίς διαγραφή, μετατρέποντάς το σε χοάνη η οποία απειλεί να καταπιεί όλα τα ζητήματα που έθεσαν και θέτουν τα κινήματα και σε πείσμα τους.

Τα θέατρο της διαπραγμάτευσης προσπαθεί να αναπαραστήσει την ίδια μας την ύπαρξη και είναι μία παράσταση με πολλά επεισόδια. Είναι ο πιο εύκολος δρόμος για να γονατίσεις μια κοινωνία, εκπαιδεύοντάς την σε έναν “έντιμο συμβιβασμό” με το δίκαιο των ισχυρών. Και αυτή η τυραννία, παρατεταμένη και διαρκής, τείνει να συνθλίψει ό,τι δημιουργικό γέννησε η κρίση αλλά και ό,τι γεννήθηκε πριν απ’ αυτήν.

Η απάντηση των κινημάτων δεν θα οριστεί από τη σχέση τους με το χρέος αλλά από την πραγμάτωση των άμεσων στόχων τους που ασφαλώς το εμπεριέχουν αλλά το ξεπερνούν. Να το πούμε λοιπόν ξεκάθαρα: Το φάντασμα της οικονομίας ως θεμέλιο της ανθρώπινης δραστηριότητας όρισε και ορίστηκε απ’ το καπιταλιστικό φαντασιακό απ’ το οποίο δεν ξέφυγαν ούτε οι μαρξιστές αλλά ούτε και οι αναρχικοί (η αλήθεια είναι σε λιγότερο βαθμό) τόσο σε επίπεδο θεωρίας αλλά και πρακτικής δράσης και οργάνωσης.

Δεν θα σταθώ άλλο στην ιστοριογραφία αυτής της ψευδοεπιστημονικής περιπέτειας που όμως ακόμα μας κυνηγά. Και ιδού πώς αυτό το φάντασμα επιστρέφει στις μέρες μας με έναν καταιγιστικό τρόπο. Όλα τα κινήματα, από τη Χαλκιδική, την ΕΡΤ, τη ΒΙΟΜΕ, την άμεση διάθεση, τα σκουπίδια, τους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους, το νερό κλπ, γιατί κανένα μα κανένα δεν μπήκε στον κόπο αυτής της δραματοποίησης του χρέους; Γιατί δεν το θεωρούν ως ένα θεμέλιο εμπόδιο στην ανάπτυξή τους; Από άγνοια ή από ανικανότητα; Όλοι όσοι μπήκαν σε αυτούς τους αγώνες ρηγάτωσαν την ταφόπλακα της οικονομικής μονομέρειας και απελευθέρωσαν καινούργια νοήματα. Και ποια είναι αυτά τα νοήματα; Το ζήτημα της ταξικότητας του έχειν, που μια ορατή εκδοχή του είναι η αξιολόγηση της σχέσης αφεντικού-εργάτη γύρω απ’ το επίπεδο κατανάλωσης. Τίποτα όμως δεν μας λέει πως αυτή η σχέση οδηγεί σ’ ένα διαφορετικό τρόπο ύπαρξης. Κι εδώ ακριβώς, αυτός ο διαφορετικός τρόπος ύπαρξης, μια διαφορετική αντίληψη του βίου, απελευθερώθηκε μέσα από τα

σύγχρονα κινήματα. Αυτό το ρήγμα είναι για μας το ρήγμα στήριξης και συμμετοχής στους αγώνες. Και αυτό το ρήγμα καλούμαστε να διευρύνουμε.

Εδώ θα σταθώ σε τρία μεγάλα παραδείγματα και ας διερωτηθούμε πού τίθεται το χρέος ως πρώτο και θεμελιακό καθήκον, ή το «εντός ή εκτός Ε.Ε.» ή ο «έντιμος» συμβιβασμός; Είναι η ΕΡΤ, η ΒΙΟΜΕ και η Χαλκιδική. Είναι γνωστά τα περισσότερα αλλά θα τονίσω μόνο τούτο:

Οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ3 και η ΒΙΟΜΕ έθεσαν άμεσα το ζήτημα της βιομηχανικής παραγωγής και της πληροφόρησης κάτω από τον έλεγχό τους. Τί ήταν και είναι όλο αυτό το εγχείρημα, αν όχι άλλος τρόπος ύπαρξης όπως οι ίδιοι τονίζουν; Η άμεση δημοκρατία, ο κοινωνικός έλεγχος, η σύνδεσή τους με τα άλλα κινήματα, η κατάργηση της πυραμιδικής, διευθυντικής οργάνωσης, η αλληλεγγύη που εισέπραξαν, και μάλιστα λειτουργική, δεν είναι μια απάντηση και στο χρέος, και στα μνημόνια, και στην Ε.Ε. και στην αγορά, και στο κράτος; Να σημειώσουμε ότι και οι δύο δεν στάθηκαν στις αποδοχές, αλλά το επέκτειναν στην ουσία του εγχειρήματος. Ποιος θέλει να τους κάνει παρένθεση; Για όσα αφορούν στη ΒΙΟΜΕ: η Φιλίππου, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κυρίως απ' τα αριστερά, και από άρνηση, ανημπόρια, ολιγωρία (;) η κυβέρνηση. Για όσα αφορούν στην ΕΡΤ, η κύρια ευθύνη είναι στην κυβερνώσα αριστερά.

Τέλος, για τη Χαλκιδική, τέθηκε ή δεν τέθηκε το ζήτημα της αποανάπτυξης, μπήκαν ή δεν μπήκαν στο στόχαστρο οι επενδύσεις fast track και οι πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, αμφισβητήθηκε ή όχι ο πλούτος ως αξία καθ' εαυτή και συνάμα αμφισβητήθηκε ή όχι η εργασία που τον παράγει και στα μεγέθη που τον παράγει; Προβάλλει ή όχι ένας άλλος τρόπος ύπαρξης στην περιοχή; Είναι ή όχι μάχη αυτού του νέου τρόπου ύπαρξης ενάντια σε μια παράδοση που εξάντλησε τα όριά της και η συνέχισή της μόνο ζημιά ανεπίστρεπτη μπορεί να προκαλέσει; Και όλα αυτά είναι πέρα από την El Dorado και τον Μπόμπολα που είναι γνωστοί και δεν χρειάζεται να ανατρέξει κανείς σε καμία συνομωσία του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία, όπως έκανε πχ.

το ΚΚΕ το οποίο πίσω απ' την διένεξη των κατοίκων κατά της εξόρυξης και των μεταλλωρύχων, δεν είδε παρά τον εσωτερικό πόλεμο ανάμεσα στο βιομηχανικό και τουριστικό κεφάλαιο. Πείτε μου, ποια ταξική ανάλυση χωράει σε αυτή τη διαμάχη, ποια εργατική πρωτοπορία εκπροσωπεί αυτόν τον πόλεμο; Στην περίπτωση της Χαλκιδικής, η κυβέρνηση κάνει το μόνο που μπορεί να κάνει: να κερδίσει πολιτικό χρόνο, αφήνοντας την εταιρεία να κερδίζει χρόνο στην λεηλασία της περιοχής.

Αυτός ο πλούτος των νέων νοημάτων πώς μπορεί να συμπυκνωθεί σε μια δήθεν βάση χωρίς να υποβιβαστεί σ' ένα δήθεν εποικοδόμημα;

Από μια άλλη οπτική, πιο καθαρή και πιο αποκαλυπτική, ας δούμε ποιες είναι οι κόκκινες γραμμές της κυβέρνησης και ποιες είναι οι κόκκινες γραμμές των κινημάτων. Από τη μια έχουμε το ασφαλιστικό, τις συντάξεις και τις συλλογικές συμβάσεις. Αναμφίβολα σημαντικά ζητήματα, αλλά προμηνύουν κάποια αλλαγή, κάποια ριζική μεταβολή, μια νέα θέαση και θέσμιση του κόσμου; Τέτοιες ριζοσπαστικές αλλαγές συντελούνται έξω από τους κυβερνητικούς σχεδιασμούς, έξω από το στρατόπεδο της αγοράς και του κράτους.

Είναι οι κόκκινες γραμμές των κινημάτων που περνάνε μέσα από την αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής, μέσα από τους αγώνες για γη και ελευθερία, μέσα από την κοινωνική οικολογία που αφορά στην κοινωνική διαχείριση της ενέργειας και των σκουπιδιών, από την άμεση διάθεση προϊόντων και την εγκάρσια σχέση παραγωγών-καταναλωτών, μέσα από την αυτοδιαχείριση των υδάτινων πόρων και στον ελεύθερο ρου των ποταμών, μέσα στα επανοικειοποιημένα εδάφη σε πλατείες, σε πάρκα, σε ελεύθερους κοινωνικούς χώρους που επανανοηματοδοτούν το ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό.

Όλες αυτές οι κινήσεις και η κινηματική τους αντιστοίχιση - αλλού μικρή αλλού μεγάλη- δεν αρκούν όμως για να έχουν το δίκαιο με το μέρος τους, πρέπει και να το αυτοθεσμίσουν. Είναι η μόνη ελπιδοφόρα κοινωνική συγκρότηση για μια ρητή αυτοθέσμιση των αγώνων ως απάντηση στην αποστοιχισμένη ανάθεση

στην κρατική διαχείριση και στο εταιρικό δίκαιο της αγοράς που αποκτά αυτοκρατορική θέση μέσω της διατλαντικής TTIP συμφωνίας. Και σ' αυτόν τον άξονα δράσης δεν υπάρχει καμιά βάση και κανένα εποικοδόμημα παρεκτός από τις "βάσεις και από τα εποικοδομήματα" που θέτουν και γεννούν τα ίδια τα κινήματα, διαμορφώνοντας μια ατζέντα πλουραλιστική και πολυκεντρική. Μπορεί να μπαίνουν τακτικές προτεραιότητες, αλλά στρατηγικά τίποτα δεν υποχωρεί, τίποτα δεν πλεονάζει. Όμως δεν περισσεύουν οι φτωχοί, οι άνεργοι, οι μετανάστες, οι φυλακισμένοι, οι πολιτικοί κρατούμενοι, οι lgbtq κοινότητες. Ποιος απ' αυτούς μπορεί να υποχωρήσει απ' τους αγώνες και τις αγωνίες του αν όχι αυτός που τον εκπροσωπεί και στο όνομά του διαχειρίζεται τις τύχες του;

Με αυτή τη διαχειριστική νοοτροπία, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επιθυμεί τη ρήξη, έχει εμπλακεί στον κυβερνητισμό και δίνει μάχη να κρατηθεί καμένος και δαρμένος στην κόλαση της εξουσίας. Όσον αφορά την οικονομική ρήξη, για να λέμε τα σύκα σύκα και τη σκάφη σκάφη, όποιος την επιθυμεί, πρώτα την προετοιμάζει και μετά την αναγγέλλει. Και η προετοιμασία γίνεται στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στην ύπαιθρο. Το ότι η κυβένρηση δεν επιθυμεί τη ρήξη έχει να κάνει με τα παραπάνω και όχι με τη διαπραγμάτευση. Και το μόνο που της απομένει είναι το μίζερο καταφύγιο των εκλογών.

Τέλος, θα κλείσω με μια επιστροφή στα κινήματα και στην άμεση δημοκρατία. Υπάρχει μια τεράστια παρεξήγηση που αγγίζει τα όρια της προσβολής, αφελούς ή σκοπούμενης, με την ταύτιση της άμεσης δημοκρατίας αποκλειστικά με τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Είναι σαν να λέμε ότι ο κοινοβουλευτισμός είναι η βουλή και τελειώσαμε. Σαν να μην βλέπουν δηλαδή στον κοινοβουλευτισμό όλο το πλέγμα των θεσμών και οργάνων στους δήμους, στις περιφέρειες, στα συνδικαλιστικά όργανα, που διαπνέονται από συμφέροντα και συσχετισμούς συμφερόντων και αντιπροσώπων, αυτή την πυραμίδα σχέσεων εξουσίας. Το να λέει τώρα ο Τσίπρας σοβαρά, και ο Κασιδιάρης χυδαία, ότι είναι υπέρ της άμεσης δημοκρατίας μόνο γέλιο μπορεί να προκαλέσει ο

έναν και αποστροφή ο άλλος.

Όσον αφορά τον πρώτο, αξίζει μια απάντηση, γιατί ούτε η πολιτική γραμματεία δεν ξέρει τι συζητά το κογκλάβιο της κυβέρνησης στην Ευρώπη, όχι ο λαός. Η άμεση δημοκρατία είναι ένα σύνολο θεσμών ανοικτών και προσβάσιμων σε κάθε πολίτη, εν πλήρη ισότητα και ελευθερία να συμμετάσχει, να αποφασίσει και να εφαρμόσει την απόφαση, για όλα όσα αφορούν την κοινωνική παραγωγή και αναπαραγωγή ελεύθερων ανθρώπων και κοινοτήτων, εξισωτικών και αλληλέγγυων. Και αυτήν τη δυνατότητα δεν την ανιχνεύουμε στην κυβερνώσα αριστερά αλλά στα σύγχρονα κινήματα, για αυτό ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε εκεί που το δημόσιο, ελεύθερο και κοινωνικό αντιμάχεται την αγορά και το κράτος.

**Ομιλία από την εκδήλωση της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης : “Η Αριστερά στην εξουσία και η απάντηση των κοινωνικών κινήματων”, που έλαβε χώρα στις 16 Ιουνίου 2015, στο Nosotros (Θεμιστοκλέους 66, Εξάρχεια).*